

PREDGOVOR

Informacija podana preko božanskega navdiha Jakobu Lorberju v tej majhni knjižici o umiranju, prebujenju in nadaljevanju življenja v onostranskem svetu danes ni več tako neverjetna, kot je bila v času, ko je bila zapisana. Medtem so raziskovanja na področju parapsihologije pripomogla k temu, da so prepričala ljudi o posmrtnem in prihodnjem življenju v drugačni sferi bivanja.

Vsaka duša mora v skladu z vodenjem zemeljskega življenja pričakovati, da bo drugi svet najprej odgovarjal njenemu notranjemu stanju, vendar je o onostranski usodi duše še malo znanega. Lahko rečemo: drevo leži na istem mestu, kot je padlo. Ob prihodu onstran je duša, kar se tiče njenih misli, občutkov, želja, poželenj, spoznanja, znanja in predstav, odvisna edino od tega, kar je prinesla s seboj iz zemeljskega življenja.

Ta notranji svet mišljenja, občutkov in poželenj preminule duše se mora nadalje razviti na novo raven obstoja s poučevanjem in izkustvom, in razsvetlitvijo in popolnostjo v božanskem smislu. Za nadaljni duhovni razvoj je to naloga tako duše, kot tudi njenih duhovnih pomočnikov (vodnikov) - dejansko ne gre za novo razumevanje, ampak le za logično nadaljevanje predhodnega zemeljskega procesa razvoja duše.

S tem vidimo v novi luči razkrit počitek in spanje `mrtvih`, kot to često vidimo navedeno na nagrobnih kamnih.

Če sklepamo po zunanjih podobah, lahko položaj preminulih duš brez njihovih fizičnih čutilnih organov, izrazimo kot `počitek` in `spanje`, in zgoraj omenjeno življenje misli, občutkov in poželenj v celoti odgovarja fantazijskemu življenju naših sanj. Tako kot v naših zemeljskih sanjah, ko naša duša sama ustvarja notranje, pogosto zelo žive intenzivne prizore in slike, lahko to počne sedaj v onostranstvu.

Toda naslednje je zelo pomembno: Te fantazije in sanje niso posledica muhavosti duše. Na njih modro vplivajo duhovi vodniki (varuhi) in angeli in jih spremenijo v živo notranje življenje, ki tako kot prejšnje zemeljsko življenje, vodi dušo od izkustva do izkustva s pripadajočimi logičnimi dogodki in vtisi, v luč višjega spoznanja. Mnogo ljudi doživlja podobne stvari v tem življenju preko preroških sanj, katere izvajajo duhovni varuhi in vodniki. Na ta način - kot skozi naraščajoče in stalne sanje - se duše učijo v tej novi onostranski šoli, da presežejo stari satanski napuh (ponos), ter samoljubje (egoizem) padlih bitij in da postane ljubezen do Boga in do bližnjega njihova zapoved in osnovni steber življenja in blaženosti (Dr. Walter Lutz).

Torej je duši dopuščeno, medtem ko živi v sanjam podobnem stanju v nižjem ali srednjem področju duhovnega sveta, da notranje duhovno doživlja deloma vesele in blažene, deloma pa grozne dogodke, dokler se ne zbudi iz sanjskega življenja in je poklicana, da se dvigne v bleščeče sfere čiste blaženosti.

Torej, vizije in dogodki iz drugega sveta opisani v tej knjižici, naj se ne vzamejo kot resničnost, ampak le kot duhovne sanje navdahnjene s silami pomoči. Samo "revežu" opisanem na koncu, kot duši, ki je že na zemlji dozorela v ponižnosti in ljubezni, je dopuščeno, da takoj napreduje pod Gospodovim osebnim vodstvom v čisti duhovni in nebeški svet, kjer lahko vidi in občuti vso resnično blaženost Nebes.

Založniki

NAMIG BRALCU

Ob zapisovanju "Obsmrtnih prizorov" je Lorber prejel dodatno sporočilo za olajšanje razumevanja predstavljenega in zaradi njegove pomembnosti služi kot predgovor. Njegov namen je tudi odgovoriti na kritike, ki se nanašajo na določene prizore in način izražanja, ki je nezdržljiv z božanskim navdihom teh narekovanj - brez da bi upoštevali, da duša na oni strani, pred združitvijo z njenim duhom, ne more misliti, govoriti in drugače delovati. Tukaj je to sporočilo: ..."Nekateri prizori so opisani slikovito in dobesedno kot so se dogodili v duhovnem svetu, da podajo bralcu tega razodetja jasen dokaz naslednjega dejstva: človek, ko odvrže svoje telo, ostane natanko enaka oseba glede njegovega zunanega videza, njegovega jezika, njegovih prepričanj, njegovih navad, obnašanja, nagnjen in strasti. To se nanaša tudi na njegovo delovanje, ki izvira iz le-teh. Temu je tako, dokler ne doseže popolnega preroda duha. Potemtakem se to stanje po prehodu imenuje `naravna (materialna) duhovnost`, medtem ko se v celoti prerojen duh znajde v stanju `čiste duhovnosti`. Kakorkoli, prostor v katerem se ta nahaja je vedno odraz resnične notranje narave posameznega duha"...

Naj bo ta namig v pomoč novemu bralcu podanih prizorov v onostranstvu in veličastnih onostranskih del, ki se zaradi njihove vsebine, zdijo in prikazujejo kot ločeni deli.

VSEBINA

PREDGOVOR	1
NAMIG BRALCU	2
VSEBINA	3
PREDSTAVITEV	4
1. PRIZOR: SLAVNI MOŽ	5
2. PRIZOR: UČENJAK	7
3. PRIZOR: BOGATAŠ	11
4. PRIZOR: GIZDALIN	14
5. PRIZOR: MODNA GOSPODIČNA	16
6. PRIZOR: GENERAL	18
7. PRIZOR: PAPEŽ	20
8. PRIZOR: MINISTER	22
9. PRIZOR: ŠKOF MARTIN	24
10. PRIZOR: REVEŽ	28
11. PRIZOR: ROBERT BLUM	38
DODATEK	
PONOVNA SREČANJA V VELIKEM ONOSTRANSTVU	39
SPOROČILO IZ ONOSTRANSTVA	45
"VEČNA KAZEN" IN "VEČNO PREKLETSTVO"	48
GLEDE VPRAŠANJA O ODDALJENI PRIHODNOSTI	49

Brat A. želi izvedeti kako poteka prehod iz materialnega v duhovni ali takoimenovani onostranski svet, posebno glede pomembnežev sveta.

Ta prehod se lahko opiše čisto lahko in naravno. Poglej, ali voda razlikuje ali pade vanjo pomemben mož ali nepomemben siromak? Poslušaj, oba bosta utonila na enak način! Ali kakšno razliko dela ogenj? Poslušaj, požrl bo tako cesarja kot tudi berača! Če berač in minister ali cesar padejo istočasno iz stolpa, bo tako eden kot drugi umrl zaradi nenadnega padca.

Kakšno razliko dela grob med velikim in malim, med bogatim in revnim, lepim in grdim ali mladim in starim? Vidiš, prav nobene! Vse se razkraja in postane hrana črvom in končno, nepomemben prah.

Kakor telo uspeva v kraljestvu takoimenovanih naravnih sil, tako duša uspeva v duhovnem kraljestvu! Najsi je bila na zemlji berač ali cesar, je v duhovnem kraljestvu povsem nepomembno. Nihče ni posebno obravnavan. Na ta način se ne hrani nikogaršnji napuh in velikaš ni več zaslepljen s svojo veličino in revež - trpeč mnogo hudega na svetu - nič več z zahtevo po Nebeškem Kraljestvu, niti pobožnež s pričakovano nagrado v Nebeškem Kraljestvu. Kot je pogosto omenjeno, v onostranstvu - zapomnite si - v onostranstvu se ceni le najčistejša ljubezen.

Vse drugo je podobno v ocean vrženemu kamenju, kjer se diamanti potopijo v večno smrdljivo oceansko blato (mulj), podobno kot najbolj navaden peščenjak. V sebi sicer ostanejo kar so in kar so bili izven oceana, toda njihova usoda je enaka, samo s to razliko, da peščenjak razpade hitreje kot diamant.

V onostranstvu se to nanaša tako na zemeljsko plemstvo kot tudi na zemeljske siromake. V oceanskem blatu neizprosne večnosti si bodo še dolgo časa domišljali da so to, kar so nekoč bili na zemlji. Tam si bo cesar predstavljal, da je cesar in berač, z zahtevo po nadomestilu, da je berač. Kljub temu bosta oba v veliki Resničnosti delila enako usodo v oceanskem blatu večnosti. Le revež bo šel skozi fermentacijo hitreje, ker bo njegov značaj hitreje popolnjen z resničnimi najbolj notranjimi mehurčki ponižnosti, ki ga bodo potegnili iz mulja, in ga ponesli kvišku k večni luči in življenju, kot cesar ali kakšen drugi v posvetni pomembnež.

Natančno lahko ocenite prehod vsakega človeškega bitja glede na ta vzorec ali glavno (kardinalno) pravilo. Potemtakem se trdno držite ljubezni, da nekega dne ne podležete splošni usodi!

Amen. Amen. Amen.

Pojdimo k bolniški postelji velikega, zelo slavnega moža sveta - nekaj ur pred njegovim odhodom v večnost - in pogledjmo tukaj njegovo obnašanje in njegov vstop v onostranstvo in kako se ta dva svetova na prvi pogled srečata in spajata, in boste takoj in jasno videli, da predhodno omenjeno glavno pravilo podaja popolno resnico.

Poglejte, dela in dejanja tega moža so bila na svetu takšne vrste in izvedena na takšni prsti - katerih razlegajoč odmev prečka celotno zemljo kot sikajoč meteor, da so pritegnila oči vseh ljudi in so za njih slišali, zaradi močnega zemeljskega odmeva, v vseh delih zemlje in so bila temeljito opisana in pretresena za in proti, na toliko papirja, da bi lahko z njim prekrili celotno Evropo. Sedaj ta veliki človek, ta filantrop (človekoljub), ta goreč lažni borec za politične in religiozne interese svoje države, leži v celotni dolžini iztegnjen v postelji, poln obupa in strahu zaradi bližajoče se zadnje ure, za katero ne more več upati, da ji bo pobegnil.

V nekakšni odreveneli boleči zmedenosti izmenično vidi, kot prikrit ateist, večno pogubljenje svojega bivanja in čuti domnevne bolečine razkroja, zaradi katerih se je dogovoril za balzamiranje. Pričakuje, da se ne bo nikoli zbudil v grobu, mora biti odstranjeno njegovo srce in črevesje, in da se ti ločeni deli odvrnejo od dolgočasje, morajo biti pokopani na takšnem mestu, katerega ljudje često ne obiskujejo.

Sredi takšnih zelo pogubnih misli, se mu vrivajo katoliške grožnje o mučnem peklu, katerim se je naš mož smejal, ko je pričakoval, da bo živel sto let. Toda kot hitro bežeče furije, so se vrnile in strašno mučile srce umirajočega moža, ki se je zavedal mnogih hudih grehov. In tako ni niti obhajilo niti sveto poslednje maziljenje, niti mnoge maše in glasno zvonjenje zvonov moglo pomiriti njegovega srca. V ogledu njegove duše gorijo plameni pekla vedno bolj strašno in večno.

Sedaj je vsa njegova bivša moška moč in vsa njegova filozofija pri koncu, in njegovo zlomljeno srce se že potaplja v naraščajočo noč smrti. In duša, prestrašena z vseh strani zaradi največjega strahu, opreza z zadnjimi izdihljaji za iskrico v že umirajočih gubah srca, ki je bilo nekoč polno posvetnega poguma. Toda vsepovsod je praznina in, namesto tolažbe, se sooča z večnim pogubljenjem ali s peklom in z vsemi njegovimi bolečinami.

Tako izgleda na tej strani; pogledjmo sedaj na ono stran.

Vidite, trije zakriti angeli stojijo poleg identične bolniške postelje našega moža in strmijo vanj.

Sedaj A reče B-ju: "Brat, mislim, da je s tem konec. Na tem trnju ne bo zraslo nobeno zemeljsko grozdje. Pogledj kako se njegova duša zviija in plazi, brez da bi našla izhod in kako ohromljeno izgleda ubogi duh v njej! Seži s tvojo roko v že togo črevesje in iztrgaj to ubogo dušo njeni noči in jaz bom dahnil vanjo v Gospodovem imenu in jo obudil v tem svetu. In ti, brat C, vodi jo potem po Gospodovi poti k njenemu cilju skladno s svobodo njene ljubezni. Zgodi se!"

Sedaj angel B seže v črevesje našega moža in govori: "V Gospodovem imenu, zbudi se in postani svoboden, brat, skladno s tvojo ljubeznijo. Zgodi se!"

Na tej strani posmrtni ostanki tonejo v prah, toda na oni strani vstaja slepa duša!

Toda angel stopi k njemu in govori: "Brat, zakaj si slep?" In novo zbudjeni reče: "Jaz sem slep. Če le moreš, mi povrni vid, da se bom lahko podučil, kaj se mi je zgodilo, saj so me naenkrat zapustile vse bolečine!"

Takrat A dahne v oči prebujenega in ta jih odpre in začudeno pogleda naokoli. Ker ne vidi ničesar razen angela C, ga vpraša: "Kdo si ti? Kje sem jaz? In kaj se je zgodilo z mano?"

Angel odgovori: "Jaz sem sel Boga, Gospoda Jezusa Kristusa, določen, da te vodim po Gospodovih poteh, če to želiš. Ti si, kakorkoli, sedaj telesno za vedno mrtev za zunanji materialni svet in si sedaj v duhovnem svetu.

Dve poti sta ti odprti: pot h Gospodu v nebesih ali pot do kraljestva pekla. Torej je vse odvisno od tebe kaj boš naredil. Kot vidiš, si tukaj popolnoma svoboden in lahko narediš kar te je volja. Če se mi pustiš voditi, boš uspeval. Toda, če bi bil rajši sam svoj gospod, lahko to svobodno storiš. Toda pomni, da je tukaj le *eden* Bog, *eden* Gospod, in *eden* sodnik, Ki je Jezus, Edini, Katerega so na svetu križali! Trdno se Ga drži in boš dosegel resnično svetlobo, luč in življenje. Vse ostalo bo prevara in slepilo tvoje lastne domišljije, v kateri, ko si to slišal od mene, od sedaj živiš."

Potem reče zbudjeni: "To je nov nauk in je v nasprotju z naukom iz Rima in je potemtakem kriva vera (heresija)! In ti, ki mi jo poskušaš vsiliti v tem odročnem kraju, prej izgledaš kot odposlanec pekla, kot nebes; pusti me pri miru in me ne skušaj več."

In angel C reče: "Dobro, v imenu Gospoda Jezusa me tvoja svoboda odvezuje nadaljne skrbi za tebe. Torej, naj ti bo dana luč; zgodi se!"

Nato angel C izgine in novo zbudjeni vstopi v njegovo naravno-materialno sfero in med njegove posvetne znance in se komaj zaveda, kaj se je z njim zgodilo. In tako nadalje živi v svetu kot poprej, dela kar je bil navajen in ga malo skrbi za nebesa ali pekel in še manj za Mene, Gospoda. Kajti vse to so zanj tri nejasne stvari podvržene posmehu, podobne sanjam in kdorkoli bi ga opomnil na te stvari, bi mu odvrnil, naj ga pusti pri miru.

Vidite, iz tega prvega primera lahko razberete v kakšno vrsto "vode" je padel naš veliki slavni mož. Sledeči primeri bodo še nadalje pojasnili obravnavano snov.

Pojdimo k bolniški postelji učenjaka, za katerega ohranitev življenja - kot radi rečete - ne raste nobeno zelišče več. Tukaj gledamo na tega drugega slavnega moža in vidimo kako preživlja zadnje ure svojega življenja, kako se zbudi v onostranstvu in v katero smer ga usmerja njegova ljubezen.

Mož, katerega bomo postavili pod skrbni pregled, je bil v svetu tako filozof, kot tudi astronom "in optima forma"¹, kot pravite.

V svoji veliki vnemi raziskovanja zvezd, je ta mož dosegel nekaj čez sedemdeset let. Ob zelo mrzli zimski noči, ko je opazoval zvezde, se je prehladil in so ga našli, skoraj vsega trdega in zmrznjenega, ob njegovem teleskopu. Njegovi prijatelji so ga odvlekli v njegovo toplo prebivališče, zagotovljena mu je bila najboljša zdravniška oskrba, in po nekaj urah je toliko okreval, da je prijatelje seznanil s sledečo takoimenovano zadnjo voljo in oporoko:

"V imenu skrivnostnega Božanstva! Ne vedoč kako dolgo bo skrivnostna Usoda dopustila človeku vztrajati v njegovem nesrečnem življenju in ne vedoč, kaj ga bo nadomestilo, je to moja volja. Najprej želim od vas, moji dragi prijatelji, če umrem, da ohranite moje telo z balzamiranjem in ga položite v čvrsto bakreno krsto in jo položite v grobnico, kjer se že nahajajo moji spoštovani kolegi, kateri kot, da čakajo na mene. Toda drobovje, ki se najprej razkroji, shranite v alkoholu v posebni posodi in jo razkazujte v mojem muzeju na vidnem mestu. Na ta način bom živel naprej vsaj v spominu ljudi, ker tako ali tako ni upanja o nadaljevanju življenja po fizični smrti.

Kar se tiče mojega premoženja, veste, vi moji prijatelji, da na tem svetu učenjak redko poseduje več, kot je nujno potrebno za njegov dnevni duhovni in fizični obstoj, in tako je tudi sedaj z menoj, kot je tudi vedno bilo. Nikoli nisem imel denarja in ga torej ne morem zapustiti. Čimprej naj izvrševalec oporoke proda mojo zapuščino, tako da boste lahko storili z denarjem to, kar sem vas prosil.

Ko bom preminul, obvestite moje tri otroke, kateri so dobro preskrbljeni; najstarejši sin, moj najljubši otrok, ki hodi po mojih stopinjah, naj nasledi moje knjige in zapiske v celoti in naj takoj, ko je mogoče, objavi moje neurejene zapiske.

To je moja zadnja volja glede tega čudovitega zvezdnega sveta, katerega od sedaj naprej ne bom nič več gledal in preučeval.

Oh, kako bedno bitje je človek! Poln plemnitih idej, poln upanja o onostranstvu, ko še tlači zemljo kot zdrav človek, toda pred odprtim grobom vse to izgine, kot otroške sanje in domišljajske podobe, in njihovo mesto zavzame žalostna realnost, to je smrt, kot zadnje dejanje našega obstoja in z njo, propad, ki ne pozna meja!

O prijatelji, težka, strašna je misel o prehodu iz `obstoja` v `neobstoj` za nekoga, ki tako kot jaz, sedaj stoji pred odprtim grobom! V moji notranjosti se sliši: `Umrli boš, umiraš! Samo nekaj minut in črna noč večnega neomejenega propada bo pogoltnila tvoje celotno bitje!` O prijatelji, ta poziv je strašen za nekoga, ki je že z eno nogo v grobu, gledajoč z enim očesom predrage čudovite zvezde in z drugim večno, mrtvo noč, kjer nobena ideja ne poživi pepel razkroja, nobena zavest, nobeno spominjanje!

Kam bo odpihnilo prah v tisočih letih? Katera nevihtna burja ga bo izvlekla iz njegovega groba, da ga bo zatem pogoltnilo morje ali novi grob?

O prijatelji, dajte mi piti, ker sem strašansko žejen. Dajte mi tolažbe, da zmanjšate moj veliki strah! Dajte mi najboljšega vina, da se še enkrat osvežim in, omamljen, lažje dočakam strašno smrt!

¹ V najboljši formi (obliki)

O ti strašna smrt, ti največja sramota za veličasten človeški duh, ki ustvarja tako čudovite stvari in odkritja v svojo največjo čast! Ta duh mora sedaj umreti, največja sramota je njegova nagrada: smrt, večna poguba!

O Usoda, O Božanstvo, ko si ustvarjalo večne zvezde, zakaj nisi ustvarilo neumrljivo človeško bitje? O norost, kako velika moraš biti v Božanstvu, da se radostiš ob stvarjenju tega, kar je najbolj plemenito, samo da potem to zopet večno uničiš ali da oblikuješ nečastne sramotne črve ali infuzorije iz človeških bitij!

Ali moram umreti? Zakaj moram umreti? Kaj sem zakrivil, kaj so zakrivali milijoni, da zaslužijo smrt? Resnično, boljše stvarstvo bi bilo oblikovano v hiši norcev, kot to umrljivo, s strani domnevno modrega Božanstva!"

Tukaj ga obkrožujoči prijatelji in zdravniki opominjajo, naj se umiri, če želi ozdraviti. Saj ni nikjer zapisano, da mora umreti zaradi tega nedvomno zelo močnega prehlada; po drugi strani pa ga lahko to močno čustveno razburjenje, v vsej resnosti stane njegovega življenja.

Opozorila imajo kaj malo učinka na našega astronoma, saj je celo bolj vzkipel in rekel v velikem razburjenju: "Proč, proč z vašo pomočjo! Proč s tem nesrečnim prekletim življenjem! Če človek ne more večno živeti, je življenje največja in najbolj sramotna prevara, in sta potem smrt in nebivanje edina resnica. Pameten človek mora biti v zadregi zaradi takšnega varljivega življenja, ki traja od danes do jutri! Potemtakem, ne bom več živel! To najbolj bedno življenje se mi sedaj tisočkrat bolj gnusi kot najbolj bedna smrt. Torej, dajte mi strup, dajte mi najmočnejši strup, da se lahko znebim tega lažljivo varljivega življenja takoj, ko je to mogoče. Preklete to življenje, takšno mušje življenje, in večna sramota prvobitni sili ali Božanstvu ali kakršnikoli vrsti kanalizacijskega duha, kot že je, ki ne more ali noče dati življenja plemenitemu človeku, ki bi se lahko koristno v trajanju primerjalo tudi z zvezdami.

Torej proč s tem življenjem, proč s to prevaro božanstva! Če ne more dati človeku boljšega življenja, zakaj naj bi človek zanj skrbel; naj kar sâmo obdrži takšno življenje. Nasvidenje, moji dragi prijatelji. Umiram, želim umreti, da, moram umreti, ker kot plemenitejši človeški duh ne morem več prenašati sramote tega lažljivo varljivega življenja!"

Tukaj zdravniki ponovno opozorijo našega astronoma, da se umiri. Toda on se tiho zgrudi, ne da bi rekel kakšno besedo. Zdravniki mu ponujajo mušus, vendar ga vrže proč. Rotijo ga, naj vzame zdravilo, toda on vedno manj in manj govori in začne hlastati za zrakom. Prinesejo mu sporočilo z namenom, da ga zbudijo iz njegove otrplosti, toda zaman. Čez nekaj časa hropenje umirajočega pojenja, vendar ga zamenja močno blodenje - kot to izgleda za svet, v katerem astronom govori naslednje besede z votlo praznim, vreščočim glasom:

"Kje ste ve čudovite zvezde, katere sem tako ljubil? Ali se me sramujete, da zakrivate svoje ljubke oblike pred menoj? Oh, ne sramujte se me, kajti ista usoda, ki je sedaj doletela mene, čaka tudi vas. Tudi ve boste umrle, tako kot sedaj jaz. Toda zaradi tega ne bodite tako jezne na slabotnega Stvarnika, kot sem Nanj jezen jaz. Poglejte, gotovo je On imel najboljše namene, toda premalo modrosti in moči, ker so vsa Njegova dela tako šibka in minljiva. Gotovo bi bolje naredil, če On ne bi nikoli ničesar ustvaril, in iz Sebe naredil norca pred nami, Njegovimi ustvarjenimi bitji; ker nepopolno delo ne more iti po sledi nazaj do popolnega Mojstra. Potemtakem, nič več nasprotnih obtoževanj Stvarnika, ubogega reveža, Ki bo na koncu Sam moral prenašati brezkončno uničenje vseh Svojih del.

Oh ti ubogi Stvarnik! Šele sedaj vidim, da si Ti gotovo popolnoma dobro bitje in bi se Sam v Sebi zelo radostil, če bi bile Tvoje stvaritve mnogo bolj uspešne, toda `Ultra posse nemo tenetur` (nihče ne more iti preko svojih zmožnosti). Malopridni lopov, ki želi narediti več, kot je zmožen. Ti pa nisi šel preko Svojih zmožnosti, torej nisi malopridni lopov!

Oh ti dobri človek Jezus, ki si dal svetu najbolj modro učenje skupaj z raznimi lažnimi čudeži! Tudi ti si se preveč zanašal na tvojega domnevnega Boga - Očeta, ki te je, zaradi njegove očitne slabosti, pozabil natančno takrat, ko bi bilo potrebno, da bi ti stal ob strani in bi kot pleva, z vsemogočnostjo razgnal tvoje sovražnike! Ko si visel na sramotnem odru, je bilo očitno prepozno

za vzklik: `Moj Bog, Moj Bog, zakaj si Me zapustil!` Kot vidiš, te je tvoj Bog moral zapustiti že davno, ker je izgubil moč za tvojo podporo, kot sedaj za mojo. Napravil je, kar je lahko, in bi gotovo rad še več, toda kot vidiš tukaj dobro drži `ultra posse nemo tenetur`.

Oh, toda to je naravnost smešno. Sedaj sem umrl, vendar sem še vedno živ, kot preminuli osel. Najbolj smešna stvar pa je, da sem pod vtisom, da je skrajno nemogoče za večno umreti! Toda kam je spolzela zemlja, in kje so moji dobri prijatelji? Ne slišim in ne vidim nikogar drugega razen samega sebe. Istočasno sem pri polni zavesti, moj spomin jasno seže daleč nazaj preko maternice. To je resnično čudno! Ali mi Božanstvo želi pokazati, da je Ono zmožno doseči več kot sem prej pričakoval? Ali pa je moje telo še vedno živo v zadnjem trenutku svojega uničenja, moje sedanje življenje pa je podobno odsevu tistih sonc, ki so se ugasila pred trilijoni leti in živijo samo skozi izžarevajočo svetlobo v neskončnem prostoru?

Kakorkoli, takšnega lažljivo varljivega življenja, ki mora, matematično razmišljano, večno trajati, ker izžarevajoči žarek ne more nikoli priti do končne meje in potem ne more v celoti nikoli ugasniti, se sedaj jasno v celoti zavedam, resnično, tisočkrat bolj jasno, kot česarkoli v mojem celotnem zemeljskem življenju. Samo z razliko, kot sem že omenil, da ne slišim in ne vidim nič drugega, kot samega sebe. Oh, oh utihni sedaj! Zdi se mi, da sem slišal pritajeno mrmranje, nekakšen šepet! Celo lahek, zelo sladek spanec me želi premagati. Toda to ni spanec, ne, ne, to je samo prebujenje iz spanja?! Toda sedaj tiho, tiho; iz daljave slišim glasove, glasove, katere poznam, dobro poznam. Tišina, prihajajo, bližajo se!"

Tukaj je naš astronom popolnoma obnemel, brez da bi premikal ustnice. Iz tega so njegovi prijatelji in zdravniki, ki so ga obkrožali, sklepali, da to pomeni, da je njegov konec blizu; toda vseeno so polovico tega govora, ki je bil tukaj naveden, slišali prisotni, sicer bolj kot kričanje v zadnjih izdihljajih, kot pa jasno izražanje, sklepajoč, da gre za notranjo fantazijo umirajočega organizma.

Zdravniki so ga poskušali na vse kriplje oživiti - vendar zaman - in so dopustili astronomu, ki je, kot so mislili, potonil v globjo otrplost, da počiva, čakajoč, da narava opravi svoje. Vendar so čakali zaman, ker narava ni napravila nič, je pa kmalu nastopila prava smrt.

Ko je za zdravnike dosežen "ultima linea rerum" (končni cilj stvari), so se poslovili. Tudi mi bomo odšli, toda ne kot zdravniki, ampak kot duhovi, ki lahko spremljajo pravkar preminulega moža v onostranstvo in opazujejo kaj bo tam počel in kam se bo obrnil.

Poglejte, še vedno leži, kot v svetu, na svoji postelji in poleg že omenjenih treh angelov ni prisoten nobeden drugi. In zadaj, za temi tremi angeli se nahaja še Nekdo!

Poslušajte, še vedno se pogovarja, rekoč: "Poglejte, ne slišim več ničesar. Kakšne vrste zvočna prevara je to? Hm, hm, sedaj je vse tiho kot miš. Ali še obstojam ali sem mrtev? Oh, pod nobenim pogojem nisem mrtev, ker čutim, se najjasneje zavedam, mislim, se spominjam vsega kar sem karkoli naredil v najmanjše detajle, samo noč, noč, prekleta noč, ki noče preiti! Za šalo, moram poizkusiti zaklicati na glas, mogoče me bo, za šalo, nekdo sišal?! Hej! Ali ni nikogar v bližini, ki bi mi pomagal iz te noči? Pomaj mi, če je slučajno kdo v moji bližini!"

Sedaj sel A spregovori selu B: "Brat, povzdigni ga iz groba!" In sel B se nagne preko astronoma in spregovori: "Naj se zgodi, kar Gospod vsega življenja in obstoja želi v vsej večnosti: vstani iz svojega zemeljskega groba, ti zemeljski brat!"

Poglejte, v trenutku se astronom dvigne in njegovo telo pade nazaj kot razpuščena megla! Toda astronom zakliče: "Brat, ker si me že izvlekel iz groba, izvleči me potem tudi iz te moje teme!" In sel C govori: "Že od večnosti je Gospodova volja, da imajo vsa Njegova ustvarjena bitja, še posebno pa Njegovi otroci, svetlobo in hodijo z jasnim pogledom v luči. Torej odpri svoje zemeljske oči in spreglej in glej, karkoli želiš. Zgodi se!"

Sedaj astronom prvič v duhovnem svetu odpre svoje oči in jasno vidi svojo okolico. In je zelo vesel, ker spet lahko vidi, skladno s svojo duševno idejno predstavo, ljudi in tla na katerih stoji. Toda sedaj vprašuje: "Dragi prijatelji, kje ste? Kje sem jaz? Po eni strani izgleda tukaj zelo domače, po drugi pa zelo tuje. Poleg tega se počutim tako lahek in nenavadno zdrav in pravzaprav

čisto ne razumem kako sem prispel semkaj in kako me je moč tvojih besed, naredila ponovno videčega. Bil sem namreč resnično slep, kakor kamen."

Angel A reče: "Kar se tiče telesa si za zemeljski svet umrl in si sedaj - v večnem življenju skladno s tvojo dušo in duhom - tukaj v dejansko resničnem duhovnem življenjskem svetu. Mi trije smo Gospodovi angeli, poslani k tebi, da te prebudimo in vodimo po pravi poti h Gospodu, tvojemu Bogu in našemu Bogu, k tvojemu Očetu polnemu ljubezni, potrpežljivosti in usmiljenja, Ki je tudi naš Oče, svet, presvet, Katerega si ti v svoji zadnji uri imenval `šibko Božanstvo`, ker si bil slep, in Ki ti vse odpušča, ker si bil slep in slaboten. Sedaj veš vse, ravnaj v skladu s tem in boš večno skrajno blažen, tako kot smo mi!"

Astronom reče: "Bratje, Božji prijatelji, vodite me kamorkoli hočete in sledil vam bom! Če bom kdajkoli doživel brezkončno milost, da vidim Boga, me močno podprite. Kajti večno sem preveč ubog, prezira vreden in nevreden, da bi mogel prenesti ta nadvse sveti pogled. Toda tam vidim še nekoga drugega, ki nas ogleduje na najbolj prijateljski način. Kdo je ta Veličastni? Gotovo je tudi sel iz nebes?"

Angel A reče: "Da, to je verjetno sel vseh nebes. Pojdi k Njemu, razdalja je kratka. On Sam se ti bo razodel."

Astronom se odpravi; in določen Nekdo mu pride naproti in reče: "Brat, ali Me poznaš?" Astronom odgovori: "Kako naj te poznam, saj te prvič vidim? Kdo si ti, dragi, čudoviti brat?"

Najbolj Prijateljsko Mu govori: "Poglej Moje stigme (znamenja)! Vidiš, Jaz sem tvoj slaboten Jezus in prišel sem podpreti tvojo slabost z Mojo slabostjo, kajti če bi ti prišel naproti z Mojo močjo, ne bi preživel. Poglej, vsako začetno življenje je nežna sadika, ki ne more živeti brez zraka, toda nevihtni veter lahko uniči življenje te sadike. Torej sem tudi Jaz nežen vetrič, ki ti pride naproti, da te v celoti ponovno oživi, in ne nevihtni veter, da te uniči. Ljubi Me kot te tudi Jaz ljubim od večnosti, in imel boš resnično večno življenje."

Reče astronom: "O Ti moj najljubši Jezus! Ti si torej Tisti, Ki je dal prevzvišen nauk prebivalcem zemlje in si bil zaradi njega križan?! Oh, pouči me o pravi poti, ki vodi k Bogu, kar si tudi učil. Nikdar te večno ne bom križal zaradi nje! Vendar, če je le mogoče, dopusti, da istočasno v vsej jasnosti opazujem veliko stvarstvo, kar je bila vse življenje moja glavna skrb."

Govori Jezus: "Tvoja pot k Bogu ne bo dolga, če jo boš takoj nastopil. Če pa, kakorkoli, najprej želiš potovati po tvojih zvezdah, bo tvoja pot dolga. Izberi kaj ti bolj ustreza.!"

Govori astronom: "Moj najljubši Jezus, poglej, sam še daleč od tega, da bi bil pripravljen za Boga. Če le moreš, mi pomagaj dozoreti med zvezdami."

Govori Gospod: "Naj se ti zgodi v skladu s tvojo ljubeznijo! Izberi enega izmed treh angelov, ki te bo vodil in ti bo na koncu tvojega potovanja pokazal, Kdo je tvoj domnevni Jezus, Katerega poznaš kot človeka, ki so Ga križali."

Tukaj ponovno vidite kako se ta astronom ozira za svojo "vodo", v kateri sam želi plavati proti Meni, ne oziraje se na dejstvo, da sem Jaz že bil z njim in on z Menoj! Torej, pazite se preveč učene vode astronomov in geologov, ker ne nosi k Meni, ampak k ljubezni do znanosti!

To je malo daljši primer s tem namenom.

Amen.

Zopet smo ob bolezenski postelji moža, ki je bil zelo bogat, ki je pravično upravljal svoje premoženje, vzgajal svoje otroke na najboljši možni način in je poleg tega prostovoljno daroval revežem - seveda tudi sem ter tja za takoimenovane vesele urice tistim revnim in mladim vlačugam, katere je bilo lahko kupiti za takšne vesele stvari, za dukat. Poleg tega je globoko spoštoval Svete Zápise, jih pogosto in marljivo prebiral, in trdno veroval, da je bil Jezus dejansko Jehova. O vsem tem se je podučil iz del Swedenborga, katera je prebral v celoti, z izjemo nekaj obrobnihi knjig.

Takšna načitanost je botrovala temu, da je vzkipeł, kadarkoli je slišal nekoga brezbrizno ali celo pomanjševalno govoriti o Jezusovih stvareh; in če je naletel na takšnega "Antikrista" v njegovi družbi, je ta oseba dobro naredila, če se je zgodaj poslovila ali pa je morala pričakovati škodljive posledice, tudi celo fizični napad. Na kratko, naš mož je bil popoln vzor neomadeževanega Kristjana.

Ta mož je zboleł v dokaj prezgodnji starosti po velikem banketu, kjer se je preobjedel, posebno še zato, ker se je po obedu, ko je bila njegova kri že vzburljena, zaradi preobilice vsrkanega močnega vina, poleg tega dvakrat pozabaval z mlado pohotno vlačugo.

Ko je naš mož prišel po tem pohodu domov, je občutil rahlo vrtoglavico, katero je napačno pripisal pijanosti. In ko se je trudil, da zleze v posteljo so mu noge odpovedale poslušnost. Zgrudil se je in je bil, kot rečete, v trenutku popolnoma mrtev.

Ni treba zgubljeti besed o tem, da so njegovi najdražji, v velikem preplahu, takoj poskušali vse, da bi oživelı gospodarja.

Potemtakem, na tem svetu glede tega moža ni več kaj videti in slišati, in tako se bomo takoj podali v duhovni svet in pogledali, kako se naš mož vanj prilagaja, kaj bo naredil in kam se bo obrnil.

Najprej morate vedeti, da ljudje, katere je zadela kap, ne vedo in se niti najmanj ne zavedajo, da so in kako so umrli. Ne občutijo nobene spremembe, niti v njihovem vsakdanjiku, ki je takšen, kot je bil na zemlji, kakor tudi v njihovem blagostanju in ugodju, le da so popolnoma zdravi, kar pa so tako ali tako bili tudi že na svetu. Prav tako ne vidijo angelov, čeprav se ti nahajajo v njihovi neposredni bližini in ne zaznavajo popolnoma nič, kar pripada duhovnemu svetu v katerem se gotovo in v celoti nahajajo. Na kratko, v vsem so povsem takšni, kakršni so bili na svetu. Jedo in pijejo, ter živijo tako, kakor so vedno v njihovem prebivališču in obkroženi z družino, od katere ne pogręšajo nobenega člana.

Tako se je povsem enako godilo z našim možem - glejte, ki je že v duhovnem svetu. Z najboljšim namenom se uleže v posteljo v njegovi dobro poznani spalnici, ki se v najmanjših podrobnostih ujema s tisto na zemlji. Poglejte, kako se udobno preteguje v svoji postelji, ko pričakuje in čaka na spanec! Toda ta edina podrobnost našega moža osupne, in sicer tokrat ne more zaspati, ker duhovi ne poznajo spanca. Čeprav poznajo nekakšno podobno stanje, katerega označujejo kot počitek, to v bistvu ni niti najmanj podobno zemeljskemu spanju.

Sedaj poslušajmo našega moža osebno in poglejmo kako se obnaša v tem njegovem novem stanju in kaj si misli o njem. Poslušajte, kaj govori, medtem ko je v svoji postelji: "Hej, Lini, ali spiš?" Lini (njegova žena) se v postelji vsede in vpraša: "Kaj želiš, dragi Leopold, ali je kaj narobe s tabo?" (Ženo in otroke in druge družinske člane predstavljajo posebni pooblaščeni angeli, ki so za to priložnost prevzeli njihove podobe). Reče mož: "Ne, nič ni narobe, prav dobro sem, hvala nebesom. Samo spanec, niti najmanjše podobnosti s spancem ni. Pojdi in mi daj moje uspavalne tablete; nekaj jih bom pojedel, mogoče bo potem v redu."

Lini vstane in izpolni željo svojega moža. Toda čeprav je vzel tablete, spanca ni od nikjer.

Čez nekaj časa mož reče: "Lini, pojdi, daj mi jih še nekaj, kajti poglej, še vedno ne morem tudi približno zaspati. Namesto, da bi postal bolj zaspan, postjam vedno bolj in bolj živahen."

Lini reče: "Daj no, pozabi tablete; z njimi si kaj lahko pokvariš želodec. Namesto tega se rajši ljubi z menoj in boš mogoče potem zaspal, ker že hočeš spati na vsak način."

Mož ves prepaden izjavi: "Da, draga Lini, glede akta bo šlo pri meni bolj težko. Saj že iz izkušenj veš, da nisem za to razpoložen po veliki gostiji. Ker mi v takem primeru narava odpove sodelovanje. Torej mi daj namesto tega še nekaj novih tablet!"

Reče žena: "Čudno, moj dragi mož! Toda širijo se govornice, da bogati in pobožni Leopold po takšnih gostijah ponavadi zahaja k neki Cili in se ljubi z njo tako, da bi bil tudi mladim za vzgled. Toda če mu kasneje zvesta, priletna Lini namigne, da je Leopoldova žena, ko tudi ona včasih ne more zaspati, Leopold vedno najde tisoč teozofskih, filozofskih in Bog ve kakšnih izgovorov, s katerimi zavrne ženine upravičene in kakorkoli redke postavljene zahteve. Poglej, Leopold, ti prijatelj resnice, kako se skrivaj počutiš, ko izrekaš tako podle in hinavske laži meni, tvoji nadvse zvesti ženi? Tako često si mi slikovito opisoval sramotnost prešuštva v najbolj kričečih barvah! Kaj bi rekel o samem sebi, če bi ti lahko nedvomno dokazala, da si ti sam prešuštnik?"

Zelo osupel mož reče: "Lini, preljuba žena, kako to, da veš za ta moja dejanja? Resnično, to sem delal samo takrat, ko sem bil grozno pijan, in če sem to napravil, sem računal na tvoje krščansko potrpljenje glede moje človeške slabosti in upal, da je ne boš zlorabila in osramotila celotno hišo! Poglej, še vedno te neizmerno ljubim. Bodi zopet dobra, bodi dobra, moja draga ženička in nikoli več v mojem življenju ne bom tega počel!"

Reče Lini: "Tudi jaz to verjamem. Če nekdo preživi svoje celo življenje na način, da vara svojo zvesto ženo vsaj na vsaka dva tedna in si celo nekajkrat nakoplje gnusno bolezen, je vsekakor prišel čas, da pozabi na takšna dejanja, o katerih Sveto Pismo govori: 'Razvratniki in prešuštniki ne bodo vstopili v Nebeško Kraljestvo!' Daj, povej, moj v teozofiji zelo podkovan zakonski mož, kaj bi naredil, če bi te Gospod nenadoma poklical k Sebi? Kako bi bilo s tvojo blaženostjo v tem primeru? Ali imaš pismeno potrdilo od Gospoda, kjer je zapisano, da te bo On ljubil do tvojega temeljitega poboljšanja? Ne želim ničesar govoriti v imenu Cile, toda kaj naj rečem o očitni ljubezenski združitvi z najino najstarejšo hčerko, katero si ji nazorno prikazal pred njeno poroko, da bi s tem vtisnil na svojo teozofsko čelo neizbrisljiv madež pred Bogom in ljudmi, če predpostavimo, da bi bili s tem seznanjeni? In kaj bi Bog rekel o tem?"

Reče mož še bolj prestrašen: "O žena, resnično me že spravljaš v muke. Seveda je to, žal , upravičeno, saj bi bilo neumno, da bi to zanikal. Toda kljub temu je boleče in ne morem razumeti kako si ti, ki tega, kolikor jaz vem, v najinem zakonu nisi nikoli omenjala, naenkrat odprla vse zapornice in me poskušaš naravnost uničiti?"

"Upoštevaj, da smo vsa človeška bitja šibka v našem mesu, čeprav imamo voljnega duha in mi boš z lahkoto odpuštila vse moje slabosti! Spomni pa se, da Gospod ni obsodil prešuštnico, in da je On tudi skesanemu prešuštniku milosten. Potemtakem, me tudi ti, draga žena, ne sodi, ker zagotovo priznam in se kesam svojih velikih grehov, ki sem jih storil tebi, kot tudi bolečega greha, katerega sem storil najini poročeni hčerki. Naj mi Gospod Jezus odpusti, če mi tudi ti odpustiš."

Prikazenska žena reče: "Torej dobro, naj ti bo v celoti odpuščeno vse, kar se je zgodilo. Toda poglej, od sedaj naprej nič več več ne izrabljaj tvojo hlinjeno šibkost, sicer boš iz tega popolnega odpuščanja pridobil kaj malo blagoslova z moje strani. Vidiš, potemtakem bom s teboj ostal le še malo časa! Vendar ne boš nikoli več spal, kajti poglej in poslušaj: ti se ne nahajaš več na zemlji, ampak tukaj v duhovnem svetu! In Jaz, katerega si me pomotoma zamenjal za tvojo pogosto noro ženo, nisem tvoja žena, ampak - opazuj - Jaz sem tvoj Gospod in tvoj Bog! Če želiš, lahko ostaneš kakršen si; vendar, če želiš napredovati, Mi sledi ven iz te tvoje stare prividne sobe!"

Mož Me prepozna in brez besed pade na obraz pred Menoj.

Toda Jaz mu rečem: "Vzdigni se; ker je tvoja ljubezen večja kot tvoj greh, ti je vse odpuščeno! Vendar ne moreš se še nastaniti pri Meni tako dolgo, dokler se te oklepa še karkoli zemeljskega.

Toda poglej, tam stojijo angeli pripravljene, da te vodijo po pravih poteh. In ko bodo tvoji vodniki tvojo hišo udarili s pomanjkanjem in revščino, boš večno ponovno prebival ob Meni. Amen!"

Vidite, to je ponovno drugačna "voda". Nekateri ostanejo v naravnem stanju dlje, kot ta naš mož. Vzrok tej kratkosti je bil v tem, ker je na zemlji naredil mnogo ljubezenskih in dobrih del in ker je takoj pokazal iskreno obžalovanje svojih grehov.

To je zadnja ura in prezgodnja smrt gizdalina, ki poleg kajenja tobaka, kockanja, požrežnosti, popivanja, dvorjenja vsem ženskam, ki so malo lepše izgledale in je bil odličen plesalec in igralec valčkov predvsem zaradi tega lepega sveta, ni veliko vedel, čeprav je ves svoj čas zapravljal za šolanje na visokih šolah in univerzah. Tukaj prikazani gizdalin je bil sin dokaj premožnih staršev, ki so, seveda, dovoljevali svojemu obetajočemu, nezaslišano razvajanemu sinu, da je začel z različnimi vrstami študija, takoj ko je obvladal ABC.

Da se nežnemu fantu med težavnim učenjem latinskega jezika ne bi preveč slabo godilo, so ga nastanili v zelo dober penzion, kjer je imel veliko za jesti in se je lahko razvijal; vendar ne v modrosti, kakor je v navadi pred Bogom in ljudmi, ampak le telesno. In da ne bi bilo vso njegovo težavno učenje zaman, mu je bilo dovoljeno, da ponavlja vsako šolsko leto v primeru, ko ni mogel dokončati - seveda na najlažji možni način - izpitov celotnega letnika. V ta namen so bili profesrji, posebno pri lažjih izpilih, močno podkupljeni in poleg tega se je za vsak izpit najel dobronamerni inštruktor.

Na ta način je naš študent komaj zlezal skozi lažje izpite, čeprav je njegova glava s tem malo ali nič pridobila. Posledica tega je bila, da je neprestano padal pri težjih izpilih. In ker ni imel velikega veselja z učenjem, se je v glavnem ukvarjal z zgoraj omenjeno svobodno umetnostjo, to je s kajenjem, kockanjem, požrešnostjo, popivanjem itd.

Ko se je le prebil skozi študij in povsod zlezal s komaj zadovoljivimi ocenami, se je poskusil v pravni pisarni, toda zrak z vonjem po papirju in črnilu mu ni ustrezal. Njegova mama mu je vedno dajala toliko denarja, da bi lahko živel kot gospod tudi brez pravniške pisarne. Istočasno, ko je dvoril vsem dekletom iz boljših družin in jih veliko tudi zasnužil, z vsemi obljubami o poroki, je mnogo sladkih deklet končalo "v pričakovanju" brez poročne obveze.

Poleg teh lepotic, katere je spravljal v zadrego z živim "upanjem", je naš "vladni uradnik" rad posegel po drugih ženskah, katere je lahko ob vsakem času imel za malo denarja, brez obljube o poroki in brez strahu pred nezaželeno nosečnostjo teh lepotic.

Tako se je včasih zgodilo, da se je okužil s sifilisom vseh stopenj, na koncu s tako hudim, da mu niso mogli pomagati tudi na tem področju najbolj izkušeni zdravniki. Posledično je zaradi tega razvpitega obnašanja prišlo do sušenja naravnih življenjskih sokov, ker sem Jaz hudobnež, ob stvaritvi sveta, ojej, popolnoma pozabil ustvariti "zdravilno zelišče". In tako se mora naš gizdalin hočeš, nočeš pripraviti na smrt. Seveda je to dokaj neprijetna zadeva za modenega človeka, ki je ljubil svet in njegove sladke užitke. Toda tako kot je, mora vsakdo prehoditi pot mesa. In končno je tudi gizdalin, katerega največji zemeljski blagoslov je bilo meso, prisiljen da resnično prehodi "pot mesa".

Samo poglejte k njegovi zaudarjajoči postelji, v kateri se zvija in prevrača hlastajoč za zrakom in vodo. Vendar ni nič več zmožen karkoli spraviti v želodec, ker so se vse vezi (ligamenti) njegovega grla posušile in niso zmožne povleči niti kapljice vode v njegov želodec. Njegovo dihanje je kratko in zelo boleče, ker so pljuča skoraj popolnoma suha. Tudi njegov glas je precej oslavljen. Izreče lahko le nekaj bolečih, napol izgovorjenih besed, katerih glas je podoben glasu fagota v rokah učenca. In čeprav poskuša kleti kot gizdalin in izdavi nekaj učenih Voltairovih ali Sir Walter Scottovih stavčnih fraz, mu splošna osušitev njegovega sistema to ne dopušča in močna bolečina v njegovih vitalnih delih, mu ne dopušča, da bi osredotočil svoje misli. Torej, tam leži ves sopihajoč, samo včasih se oglasi s prodornim, rašplji podobnim fagotskim zvokom iz svojega popolnoma izsušenega grla.

Vidite, kako se na koncu obrne takšnim razuzdancem na tem svetu! Kakorkoli, ker ni nič več na tem svetu, kar bi še lahko videli glede tega gizdalina in ker bo, kot ponavadi rečete, smrt vsak čas prišla po njega, se bomo takoj obrnili v onostranskost, da vidimo, kako bo naš človek prišel tjakaj.

Poglejte, njegova postelja je natančno takšna, kot tista na zemlji. Še vedno leži tam, kot prej, ob istem času pa lahko vidite poleg njegove postelje angela s plamenečo bakljo, ki uničuje zadnje gizdalinove življenske kapljice z njenim duhovnim ognjem!

Razlog, zakaj je samo eden angel ob takšnih ljudeh, je v tem, ker sta njihova duša in duh popolnoma mrtva. Samo angel smrti, ki vodi meso in živčnega duha, je tam, da muči in zažge meso in živčnega duha, in potem zbere razmetane ostanke duše in enako razpršenega duha v živčnem duhu, in na ta način obvaruje umirajočo osebo pred večno smrtjo.

On (angel) ne govori s tem človekom, ampak ga le podžiga s svojo bakljo iz naravnega sveta v duhovni svet. To se običajno dogodi, in se mora zgoditi takšnim ljudem, saj bi brez tega zadnjega dejanja milosti izgubili celotno bitje.

Ta prikaz je podoben sprevrženemu poganskemu prikazu v zgodbi o Prometeju. Kajti bolj duhovni prvobitni ljudje so opazovali takšne pojave v duhovnem svetu, in ti so, da smo si na jasnem, nepopisno redkejši v tem tem času, kjer veliko več pohote kot v Sodomi in Gomori. Tako je nekaj njihovih zgodb preživelo, le da so bile po nekaj tisočih letih prekomerno izkrivljene.

Tukaj se pojavi isti Prometej - kot je deloval v realnosti. Toda pogledajte, sedaj je osamljeni angel privedel svoje delo k dobremu koncu. Meso našega gizdalina je skozi in skozi upepeljeno in opazujte, iz pepela vstaja, čisto počasi in leno - ne veličasten, pomlajen ptič Feniks, oh ne, ampak pogledajte - samo neumna opica, ki izgleda kot stari obnemogli babun. Precej je onemela, vendar nekaj malega lahko vidi.

Živalska oblika izhaja iz dejstva, da takšni ljudje med potekom njihovega izprijenega življenja popolnoma zapravijo finejše specifične drobce človeške duše skozi njihovo poželenje in obdržijo le bolj grobo živalsko. So pa tudi takšni, ki so sami sebe še bolj oropali vse do najgrših dvoživk.

Kar se tiče tega moža, ne moremo še določiti "vode njegovega življenja", ker mora sedaj, kot rečete, `iti na pašo`. Predan bo duhovom, ki skrbijo za takšne izrojene (degenerirane) živalske duše. Mogoče bodo v stotih letih dosegli, z vso marljivostjo, da bo njegova duša ponovno pridobila človeško obliko. O tem ni mogoče nič več reči.

Tukaj sledi opis naslednje zemeljske smrti modne gospodične, ki se je med plesno zabavo preveč predajal plesu z namenom, da si pridobi mladega in bogatega ženina. Vendar je namesto tega, pridobila samo prezgodnjo smrt.

Mlado, telesno zelo privlačno deklet devetnajstih let so povabili, da se udeleži velikega družabnega plesa, kar je z veseljem sprejela z dovoljenjem njenih staršev. Nemudoma je obiskala modne trgovine, v katerih je na srečo našla med tisočimi izdelki enega, ki je ustrezal naši povabljeni lepotici. Tako je obiskala prvorazrednega krojača z namenom, da ji naredi žensko obleko, ki naj ne bi bila samo v skladu z zadnjo modo iz Pariza ali Londona, ampak tudi, če je le mogoče, naj bi bila skladna z zadnjo modo iz Madrida ali New Yorka. Na ta način bi se udeležila tega svečanega plesa v izrazito vpadljivo vidni obleki, s katero bi pritegnila splošno pozornost in katera bi povdarila njeno čudovito pojava.

Krojač, ki je že poznal to svojo stranko in ducat muhastih zahtev, ki se ob takšnih priložnostih kar vrstijo, je bil precej zaskrbljen glede tega naročila. Potemtakem se je skrajno potrudil in dejansko naredil iz plesne obleke umetnino v največje zadovoljstvo svoje stranke; saj se je obleka lahko nosila brez dodatnega steznika. Kakorkoli, veliko elastičnih trakov je lahko stisnilo našo junakinjo do te mere, da je obseg pasu postal manjši od obsega njenega vratu.

Prav ta obleka po newyorški modi je bila dejansko vzrok njene zgodnje in nenadne smrti. Kajti, kot lepotna kraljica svečanega plesa, je tako vneto plesala z mladim, bogatim gizdalinom, ki ji je razkošno dvoril, da ji je počila velika krvna žila v njenih stisnjenih pljučih. Zaradi ogromne izgube krvi, je bila mrtva v nekaj minutah.

Ko se je sesedla na plesni pod s curkom krvi, ki je brizgal iz njeni rožnatih ustnic - na grozo vseh deklet in gospodičen, ki so tudi bile tako ozko stisnjene - so k njej pritekli njeni starši, sorodniki in zdravniki, jo oslobodili ozke obleke, jo polivali z ledeno mrzlo vodo in ji ponujali zdravilo, katero, ker je bila popolnoma mrtva, ni mogla več vzeti.

Vsi so glasno jokali in tožili. Starši in njen ljubezenski gizdalin so si v obupu ruvali lase. Nekateri so kleli nad takšno usodo, medtem ko so drugi pomilovali nesrečnike. Mnogi so zapustili plesno dvorano z spominom na ta dogodek, ki pa ni na njih učinkoval nič bolje, kot strel na vrabce s strehe, pred katerim se razbežijo.

V tem primeru ne bomo več mnogo zanimivega videli v duhovnem svetu. Kljub temu, pa si oglejte, kako takšen prehod izgleda v duhovnem svetu.

Poglejte, tamkaj je naša junakinja, ki je še vedno zleknjena na s krvjo obrizganem podu, in tam v rahli oddaljenosti vidite angelskega duha, ki stoji s prekrižanimi rokami. Njegova pojava izraža pottost, ki pomeni vrsto žalosti, katero takšni varovalni duhovi občutijo v primerih skrajne človeške neumnosti.

Kaj ta žalujoči angel počne tukaj? Poglejte, približa se deklici, ki tudi v duhovnem svetu izgleda kot truplo. Sedaj seže k njej in reče: "O ti neumno bitje! Kaj naj sedaj obudim v tebi, ko pa je znotraj vse mrtvo, kamorkoli obrnem moje oči? O Gospod, milostno poglej navzdol! Tukaj moč, katero si mi dodelil ne zadostuje; torej seži s Svojo vsemogočno roko in naredi tej neumni deklici, kar Ti je po volji!"

Sedaj pogledajte, prihaja drugi, ognjeni angel! Sedaj je tam in pogledajte, njegov ogenj se polasti mrtve deklice in jo v trenutku spremeni v pepel. (V naravno/materialnem svetu se to ne more opaziti, ker se to dejanje nanaša samo na duševno/telo ali: psihično telo.) Sedaj se začne nekaj v pepelu premikati. Angel moli nad tem pepelom. Zadnje besede njegove molitve so: "Gospod, Tvoja volja naj se zgodi!"

Drugi angel zapusti pepel, kateri se vedno bolj vzburja, toda prvi angel ostane. To premikanje ni nič drugega, kot novo združevanje popolnoma uničenih, razpršenih in skrajno zmešanih duševnih

specifik in je direktno podvrženo Moji moči. Sedaj si takoj oglejmo, kaj je ostalo od dekličine duše.

Poglejte, dviguje se temno siv oblček! Oblček vedno bolj in bolj prevzema nekakšno obliko! In sedaj pogledajte, tukaj imamo obliko! Ne morete jo primerjati z ničemer na zemlji! Glava izgleda kot pri netopirju, telo je takšno kot pri velikanski kobilici, roke so podobne gosjim nogam in noge štorcljinim nogam! Koliko imate sedaj radi to modo, ki je sadež zemeljske? Moda ni tisto, kar je tako nenavadno; ampak dejstvo, da bo to neumno dekle, kot navidezna samomorilka, večno težko vstopila v svetlobno nebeško kraljestvo!

Preteklo bo stotine let, predno bo zopet pridobila človeško obliko in še to na najbolj boleč način. Nato bo v bivala v duhovnem kraljestvu, bežeča pred svetlobo podobno, kot albini na zemlji.

Okoli tega ni mogoče nič več nadaljnega videti in se poučiti, zato sledi naslednji primer.

Poglejte, nahajamo se v prinčevsko razkošni sobi. Tukaj je polno zlata in srebra in polno najdragocenejših dragih kamnov in - za svet - polno najdragocenejših slik. Tla sobe so prekrita z najodličnejšimi preprogami in za velikimi ploščatimi okni visijo zavese, katerih cena je tolikšna, da bi z za njih porabljenim denarjem, lahko hranili tisoč revežev cel mesec. Omare, mize, zofe, stoli in še drugo dragoceno prinčevsko pohištvo krasijo sobo, katera je prežeta z vsemi vrstami aromatičnih vonjav, in najbolj priznani zdravniki obkrožajo bogato, z zlatom okrašeno posteljo, v kateri posvetno ugleden bolnik zaman čaka na ozdravljenje.

Posvetovanja se vrstijo drug za drugim in zdravila se menjavajo vsako uro. V sosednji sobi brez predaha bereta molitve dva meniha in sicer izmenoma iz latinskih knjig v rdečem in črnem tisku, in kjerkoli se nahaja molitvena hišica ali kapela, se je v njej izvajala svečana maša za ozdravljenje našega velikega generala. Toda vse to je zaman. Niti lekarništvo, niti brevir (molitvenik za duhovnike), niti maše ne morejo pomagati in tukaj se vsaj enkrat reče: "Pridi, da vidimo kakšna so tvoja dela!"

Poglejte bolnega moža, kako je pogumen. Toda ta pogum je samo navidezen, kajti notranje je naš heroj poln strahu in obupa, preklinjajoč zelo bolečo bolezen kot huzar, ki benti nad svojim konjem, ko mu ta odpove poslušnost. Vse se natančno ujema. Tam molita meniha - seveda s častljivim spoštovanjem brez primere, kateremu se ne da nič več dodati, ki je združeno s povsem drugačno željo `propter certum quoniam` (zaradi določene zadeve). Toda vedno izgleda čudno, če tisti, kateremu so namenjene zunanje izrečene molitve, nagnusno preklinja.

Sedaj njegove bolečine narastejo, da postanejo skoraj neznosne in naš bolnik se, podžgan z jezo, dvigne na začudenje vseh, ki ga obkrožajo in poln divjega besa zavpije: "O ti prekleto življenje! Ali mi ga ne moreš, Stvarnik, če obstajaš, vzeti na manj boleč način. Na takšno bedno, prezira vredno življenje se lahko vsi hudiči, če obstajajo, poserjejo in tudi jaz bi se, če bi se mogel! Ha, vi neumni živalski zdravniki, vsi niste vredni piškavega oreha, dajte mi nabito pištolo, da si sam predpišem zdravilo za to pasje in vlačugarsko življenje skozi možgane, da jih z enim strelom oslobodim nadaljnih muk!"

Glavni zdravnik se približa postelji, da bi otipal pulz in pomiril bolnika. Toda plemeniti bolnik se vzdigne in reče: "Samo pridi sem, ti lopov, ti bedni zdravniški pes, da lahko na tebi sprostim mojo upravičeno jezo! Pojdi k vragu, ti trapasti lopov! Ali me ne bi rad spet mučil z opijem? Poglej, kako zviti so ti lopovi; takoj ko jim zmanjka znanja, pridejo na dan z opijem. Takrat bolan človek zaspi in se jim ni potrebno bati ure trajajočih upravičenih bolečih tožb. Na skrivaj se bodo smejali in preračunavali, koliko bo vsak izmed njih zaračunal glede na tretjo mizo po moji smrti! Ha ha ha, spregledal sem vaše namene! Zato proč z vami, zlobnimi psi, ali pa se vas bom znebil z zadnjimi močmi tega vlačugarskega življenja! Ha, kdo pa sta ta dva črna lopova, katera lahko vidim v sosednji sobi? Kaj ta dva počneta? Skoraj verjamem, da molita za mojo dušo! Kdo jima je to ukazal? Proč z njima, ali pa bom vstal in ju ustrelil kot psa!"

Poglejte, po tem izbruhu najvišjega poveljnika, sta meniha nemudoma odšla. Zdravniki so vedno bolj in bolj zmigovali z rameni, bolnik je utihnil in med groznim pačenjem obraza nastopi smrtno hropenje. Kakorkoli, ker na bolniku ni več kaj opaziti, takoj nadaljujmo v duhovni svet in na kratko opazujmo, kako bo naš heroj vstopil v duhovni svet.

Poglejte, smo že tam, in tamkaj na enaki postelji leži bolnik v do potankosti enaki sobi. Še vedno hlasta za zrakom, kot z lahko vidite, boleče diha in tlaska z jezikom v tihem besu svoje jezne duše.

Toda tam, vidite, je že osamljen angel smrti, pripravljen, da osvobodi besno dušo našega heroja iz prekomerno ponosnega in ošabnega (arogantnega) aristokratskega mesa. Angel je oborožen z gorečim mečem - kot znakom velike moči, katero sem mu jo Jaz dodelil in kot znak njegovega

poguma in popolne neustrašnosti pred takšnimi velikimi zemeljskimi heroji, kot tudi pred celotnim peklom.

Poglejte, sedaj je za našega heroja padlo zadnje zrnce peska v steklenem vrču časa, in angel se ga dotakne s svojim plamenčim mečem in govori: "Vstani, ti šibka duša in ti, ponosni prah, padi nazaj v morje tvoje brezkončne ničevosti!"

Poglejte, sedaj telo izgine in tudi postelja in soba polna zemeljskega blišča izgineta. Namesto tega se, kot lahko vidite, dvigne zelo temna, pepelno siva, onemogla duša, stoječa na živem pesku, ki ji grozi, da jo bo pogoltnil. Gleda naokoli, jezno, zmedeno in plaho. Kakorkoli, sama sebe vidi drugače kot mi - še vedno vidi sebe kot generala, ovekovečanega z vsemi njegovimi medaljami in mečem.

"Kje sem?", reče sedaj heroj, "Kateri zlodej me je prinesel semkaj? Nič in zopet nič. Kamorkoli obrnem oči, ni ničesar. Poglej navzdol, tudi pod mano ni ničesar!"

Ali sem mesečnik - ali sanjam - ali pa sem dejansko umrl? Oh, to je resnično prekleto, bedasto stanje! Res je, sedaj sem dobro in ne občutim nobene bolečine, spominjam se najmanjše podrobnosti mojega življenja. Bil sem zelo hudo bolan. Spregledal sem bedaste zdravnike, poslal dva hinavca k vragu in sem, seveda zaradi močne, neznosne bolečine, rekel nekaj robotih na Stvarnikov račun; vsega tega se zelo dobro spominjam! Tudi vem, da sem bil zelo jezen in pripravljen, da v mojem besu vse uničim. Toda vse to je sedaj preteklost. Vse bi bilo v redu, samo če bi vedel, kje se dejansko nahajam in kaj se dogaja z mano?!

Nekaj svetlobe sicer je okoli mene, toda bolj kot napenjam oči v daljavo, temneje postaja, in ne vidim nič, nič, nič in zopet nič! To je zares zakleto! Resnično, kdor v takšnih okoliščinah ne gre h hudiču, ne bo večno tako končal!

Čudno, čudno, postajam vedno bolj zbujen, bolj živ in istočasno postaja praznina okoli mene vedno večja. Gotovo moram biti v nekakšnem stanju otrplosti? Kakorkoli, tisti, ki so bili v takšnem stanju, trdijo, da vidijo in slišijo vse, kar se dogaja okoli njih - toda jaz ne slišim in vidim nič, razen samega sebe; torej to ne more biti otrplost.

Ni ne mrzlo in ne vroče, niti popolnoma temno, čeprav resnično svetloba ni slepa. Kar se mi zdi nerazumljivo je, da sem v tem svojem stanju tako zelo veselo razpoložen in živahnega duha, da bi lahko bil klovn; in kljub temu, kot kaže slika, nisem bil v maternici bolj sam, kot sem tukaj. Resnično, če bi imel tukaj kakšno stvarco, eh, takšno stvarco - dobro, takšno stvarco - da, da seveda - če bi imel kakšno vlačugo pri sebi, bi celo pozabil, da sem jaz - hudiča, general s petimi ducati prednikov! Resnično, vse bi dal za čisto običajno vlačugo!

Če bi samo lahko izvedel, kje resnično sem? Če se bo ta dejanski polražaj še nadaljeval, lahko to postane prekleto dolgočasno! Nekoč sem slišal nekaj o Bogu, da se je na Njega potrebno iskreno obrniti. Prej sem se grobo obnašal do Njega. Toda, če On obstaja, mi On ne bo zameril. Halo, moj Bog, moj Gospod! Če obstajaš, mi pomagaj iz tega komičnega, nesrečnega položaja!"

Poglejte, naenkrat se pojavi angel in govori: "Prijatelj, v takšnem položaju boš ostal tako dolgo, dokler ne bo iztekla iz tebe zadnja kapljica tvojega ošabnega napuha, s čemer bo do zadnje kaplje krvi poravnana kri več tisoč tvojih bratov, katero si preli. Vrži proč vsa generalska znamenja časti in našel boš več osnove in več svetlobe in tudi družbo - toda pazi se svoje vrste, sicer boš izgubljen! Predvsem pa se obrni h Gospodu in tvoja pot bo kratka in lahka. Amen!"

Poglejte, na tej stopnji naš heroj ni pripravljen slediti temu nasvetu. Zaradi tega ga angel zapusti; v takšnem stanju bo obvisel še za nekaj sto let.

Iz tega lahko sami zaključite o njegovi "vodi" in nič več nadaljnega o njem.

Tokrat bomo takoj začeli v duhovnem svetu. Opazovali bomo človeka, ki je bil zelo pomemben, in je bil na koncu prepričan, da svet obstaja samo zaradi njega in lahko počne, kar se mu zahoče. Lastil si je dejansko Božje upraviteljstvo in to celo bolj, kot kateri drugi njemu podobni. Ne glede na vse to, je moral "zagristi prah" in niti njegova domnevno velika moč in niti svet ali Božje upraviteljstvo, ga niso mogli pred tem zaščititi.

Poglejte tja čez, naravnost proti polnoči, zelo suha moška postava močne temne barve se počasi premika naprej, oprezujoča raziskovaje v vse smeri.

V njegovi družbi vidite majhnega moža, podobnega smolnato črni opici, ki pleše okoli našega moža, kot da bi imel z njim nekaj zelo pomembnega za opraviti. Stopimo bliže, da lahko slišimo čuden monolog tega moža, ki se ne meni ne za svojo družbo, ne za nas.

Že smo se mu približali. Poslušajte, kaj govori: "Vse je laž, vse prevara in prevarani je najbolj srečen; toda nesreča prevarantu, če sploh je nameren prevarant! Kakorkoli, če je nevede prevarant, če laže in vara, ne da bi se tega zavedal, se mu lahko čestita. Ker v tem primeru en osel vleče drugega in oba sta zadovoljna z najslabšo krmo. Toda jaz, kaj sem jaz? Bil sem največji, vsi so morali verjeti in delati, kar sem zapovedal. Kakorkoli, delal sem, kar sem hotel, ker sem imel ključne moči v svojih rokah, kot tisti, ki jih vzame, brez da bi vprašal ali je upravičen, da jih vzame. Vedel sem vse; vedel sem, da je vse laž in prevara, kljub temu pa sem preganjal krivo vero, laž in prevaro z zagroženo kaznijo za vsakogar, ki ni hotel sprejeti in verjeti, da mora biti vse kar izhaja od mene, pismeno ali ne, sprejeto kot popolna resnica.

Na zemlji sem mislil: Fizična smrt pomeni konec vsega obstoja. To je bilo moje skrivno, trdno prepričanje in vsa modrost sveta me ni mogla prepričati o nasprotnem! Samo to sem imel za resnico in vidite, tudi to je kriva vera; saj živim naprej, čeprav sem telesno umrl.

O nebesih, vicah in peklu sem več tisočkrat pridigal s prižnic, izdajal pisma o posebnih pravicah in razglasil za svetnike mnoge preminule in zapovedoval post, molitev, spoved in obhajilo - in sedaj stojim tukaj, ne da bi vedel kaj je kaj! Če sploh obstaja poslednja sodba, bi mi bilo že sojeno. Če bi obstajala nebesa, sem najbolj upravičen do njih, kajti predvsem sem moral po Božji volji postati upravitelj Kristusove cerkve. In kar sem takrat kot takšen počel, je gotovo bila samo najvišja volja, kajti po Svetem Pismu se ne bo skrivil noben las na glavi in noben vrabec ne bo odletel s strehe.

Tako sem spovedoval in podeljeval obhajila v skladu s starimi pravili, čeprav bi se z lahkoto temu izognil. Kajti imel sem moč, da bi za vsakogar odpravil spoved skupaj s strogim obhajilom za vse čase, kar pa, iz političnih razlogov, nisem mogel in tudi ne bi naredil. Če bi pekel obstajal, bi upravičeno bil v njem, kajti pred Božjimi očmi je vsako človeško bitje ubijalec! Moral bi se nahajti vsaj v vicah, kajti pravijo da so vsakomur usojene vsaj za tri dni. Niti prvo niti drugo ni moja usoda, torej niso Bog, Kristus, Marija, nebesa, vice, in pekel nič drugega, kot laž in prevara! Človek živi samo od naravnih sil in misli ter čuti samo v skladu s svojimi osredotočenimi neločljivo povezanimi naravnimi silami, ki se verjetno tam združujejo do Edine, večno neuničljive. Torej je moja naloga, da bolj podrobno raziščem te sile in potem, zaradi mojega natančnega njihovega poznavanja, najdem nebesa.

Kakorkoli, opažam, da me nekaj neprestano vleče za mojo papeško obleko (talar). Kaj bi to lahko bilo, ali je v moji bližini še kakšen neviden duh ali pa je to zaradi vetra? Popolnoma resno je v tej neskončni puščavi čudno to, da ni važno kam hodiš, vedno ostajaš večno popolnoma sam. Lahko kličeš, jokaš, zmerjaš, grajaš in kolneš, ali moliš h komerkoli hočeš, in nič se ne premakne in ostajaš še bolj sam kot prej! Lahko, da je pretekla že vrsta let odkar sem na zemlji preminul, in to na zelo boleč, skrajno neprijeten način, in še vedno sem tako sam, ničesar ni pod mojimi nogami, kot samo sama gola puščava! Seveda se lahko premikam po prostoru, to je zopet res, toda

kje sem, kaj bo iz mene nastalo v prihodnosti - ali bom nadaljeval z večnim življenjem ali pa bom v prihodnosti uničen - to je nerešljiva uganka.

Torej nadaljuj z raziskovanjem naravnih sil neločljivo povezanih v meni, in skozi njihovo natančno poznavanje, bo kmalo postalo jasno, kaj bo nastalo iz mene!"

Ali ga slišite, kako modruje, on, Božji oskrbnik na zemlji? Oh, še dolgo časa bo nadaljeval v tem solo razmišljanju, katerega navdihuje njegov neviden spremljevalec. Kajti za večino ljudi, kateri na zemlji zasedajo najvišje položaje, je vedno enako, namreč ostanejo osamljeni, ker so se preveč na zemlji izolirali oziroma osamili.

Kakorkoli, ta osamitev se za njih izkaže kot velika milost; saj jih je samo na ta način mogoče vrniti na pravo pot. Toda to traja dolgo časa. Znotraj njih samih morajo preiti skozi vse stopnje noči in teme, skozi gorje, tudi bolečino, kot je to svojsko peklu.

Ko je enkrat takšen prenapetež odvezan tega solo potovanja - mogoče po petstotih do tisočih, tudi po deset tisočih letih, pride šele v družbo strogih duhov. Če se jim ne pokori, ga zapustijo in ponovno je prepuščen sam sebi. Toda takrat boda vsa ogabna dela, ki jih je naredil bodisi on ali njegovi predhodniki, prinešena k njemu, in pri čemer bo moral kakorkoli izkusiti vse bolečine, ketere so morali pretrpeti vsi preganjani pod njim ali pod njegovimi predhodniki. Če to zdravljenje ni uspešno, se pusti takšen kot je; kot spremljevalca sta mu dana lakota in žeja, kot dva upraviteljska nadzornika, katera z redkimi izjemami, privedeta skoraj vsakega na pravo pot.

Tukaj imate zopet sliko, iz katere se lahko več podučite o onostranstvu - in "vodi", preko katere mora tak vodja preplavati, da doseže obalo ponižnosti, resnice in ljubezni. Torej nič več o tem možu.

Ker morajo tudi največji posvetni gospodje umreti, proti temu zoprnemu svojstvu njihovih življenj še vedno niso sposobni osnovati zavarovalnico, katerega so dosegli kljub njihovemu politikanstvu in diplomaciji, se je moral tudi naš minister odločiti, da zamenja začasnost z večnostjo.

Za takšne ljudi je umiranje najbolj neprijeten dogodek na svetu, kar pa nič ne obremenjuje angela smrti. Pri kateremkoli ugotovi, da je dobro odmerjena mera polna, ga vzame brez milosti in opravičila.

Naš minister, spoštovan v vsemu svetu zaradi njegovega zemeljskega razuma, je bil v njegovih poslednjih letih privezan na postejo, zaradi protinaste nahodne (katarne) mrzlice, katera ga je mučila po pol meseca, in to tem bolj, več kot je pojedel zdravil, da bi pozdravil to zlo. Proti koncu je postal jezen in je grozil zdravnikom z ječo, če ne bi ali če ne morejo kmalu ponovno vzpostaviti njegovega zdravja.

Kakorkoli, namesto, da bi uresničil svojo grožnjo, je potonil v šestnajstem dnevu bolezni v komo, iz katere se v tem svetu ni zbudil, razen eno uro pred smrtjo. V tej uri je napravil kratko oporoko, kaj naj se naredi z njegovim precejšnjim imetjem, kjer je bila revežom, kot je običajno pri takšnih ljudeh, dana zapuščina v beraškem smislu, kajti kaj je nekaj tisoč cehovskih bratov v primerjavi z nekaj milijonsko zapuščino?

Tudi cerkev je dobila navidezno zapuščino, vendar ne iz nekakšne slepe vere - ker ima takšna oseba redko kaj vere ali pa sploh nič in vse kar je kdajkoli naredil, je naredil iz političnih razlogov - ampak samo, kot že omenjeno, ker politika tako zahteva.

Ko je naredil to svojo zadnjo voljo, je potonil nazaj v svojo posteljo in umrl, brez zadnje spovedi in obhajila, na katera tako ali tako - kar se tikalo njega - ni veliko dal. Zanj je to pomenilo večer konec na tem svetu; in tako se ne bomo zadrževali pri tem truplu, ampak bomo takoj nadaljevali pot v "onostranstvo", da vidimo, kako se naš zelo ošaben in aristokratski mož tam obnaša.

Poglejte, smo že tam, in naš mož stoji pred nami v popolni uradni obleki skupaj s štirimi zakritimi angeli, od katerih vidi le zadnjega. Nahaja se v čisto enakemu državnem kabinetu, kjer se je nameraval posvetiti pomembnim poslom.

Sedaj jasno vidi vse štiri v njegovem tajnem kabinetu in skoraj ne more zdrževati jeze, zaradi skrajne predrznosti teh štirih "lopovskih malopridnežev", kot misli. Poskoči in seže po zvoncu in poskuša z njim pozvoniti, toda zvonec ostane nem.

"Izdaja! Veleizdaja!" kriči na vse kriplje. "Kako ste lahko vi nesrečni lopovi vstopili v ta kabinet, do katerega imam samo jaz dostop in kjer se obravnavajo in hranijo najbolj skrite in svete stvari države? Ali veste, da se takšna veleizdaja kaznuje s smrtjo? Kdo izmed vas se je vtikal v zvonec, da sedaj v odločilnem trenutku, ne more dati niti enega zvoka? Priznajte, vi podleži, kateri izmed vas je kolovodja?"

Prvi angel odgovori: "Potrpežljivo in pozorno poslušaj, kaj ti bom povedal! Zelo sem seznanjen s tem modrim pravilom, da nihče na svetu, razen kralja, ne sme vstopiti v ta kabinet. Če bi bil ti še vedno na zemlji, nas tukaj ne bi videl. Toda kot vidiš, si v fizičnem telesu umrl in si sedaj v duhovnem svetu, kjer je samo en Gospod, kjer so vsi drugi duhovi bratje, tako dobri in kot slabi, odvisno od tega, kako so postopali na svetu, na dober ali zloben način. Tako nam je Gospod dal ljubljeno pravico in dolžnost, da vsakogar obiščemo in mu ponudimo naše usluge, če je še vedno, tako kot ti, nam dostopen.

S pooblastilom, katero nam je dano od edinega Gospoda, te obveščamo in razkrivamo, da tukaj v tem večnem svetu vsa posvetna čast in status, skupaj z vso politiko ne obstaja več; in ta kabinet, tvoja oprava, vsi tvoji domnevno pomembni državni dokumenti so samo prevara in izhajajo iz

tvoje domišljije, ki se še vedno krčevito oklepa sveta in bodo izginili takoj, ko nam boš sledil. Če nam boš sledil, boš imel lahko pot do resničnega, večnega življenja z neizmerljivim in nepreštevним blagoslovom; vendar če nam pa nočeš slediti, boš skrajno težko prišel v živo Božje kraljestvo. Kajti poglej, z Božjim dovoljenjem si bil v svetu velik mož in si imel veliko moč. Toda ta moč, je v tebi prebudila mogočno hlepenje po oblasti in to te je vodilo v marsikatero stvar, ki ni utemeljena v božanskem redu. Poleg tega sta te tako posvetna moč, kot hlepenje po oblasti, mnogokrat oropala ljubezni do bližnjega in te napravila popolnoma neprimerne za Božje Kraljestvo.

Toda poglej, Gospod ve kako težko breme si moral nositi in se mu zelo smiliš. Tako je On k tebi poslal nas, da boš rešen in povzdignjen in da ne boš propadel pod tvojim velikim zemeljskim bremenom, katerega si prinesel s seboj. Ne razmišljaj tukaj o sodbi; kajti v kraljestvu svobode duha ne obstoja nobena sodba in nobeden sodnik, razen svobodne volje vsakega človeškega bitja! Tudi ne razmišljaj o peklju. Kajti ni ga nikjer, razen v vsakem posamezniku, če ga takšen posameznik ustvari znotraj sebe z lastno hudobijo. Istočasno, ne zamišljaj si nebesa kot obljubljeni nagrado za dobra dela. Naj bo Beseda Gospoda Jezusa tvoja volja, išči Ga samo v njej! Ko Ga boš imel, boš imel vsa nebesa in popolnoma drugačno oblast iz ljubezni, kot si jo imel na svetu zaradi svoje posvetne bistrosti in visokega položaja. Sedaj veš vse; naredi, kar ti narekuje tvoja svobodna volja v imenu Gospoda Jezusa. Amen."

Minister reče: "Resnično, tvoj govor je moder in mi dokazuje, da je vse tako, kot si rekel. Sedaj mi je tudi popolnoma jasno, da sem fizično umrl. Toda ne morem doumeti, da je nek Jud Jezus sam Bog in Gospod! Kaj je potem `Oče` in kaj `Sveti Duh`? Vidite to ni v soglasju z Jezusovim naukom, Ki je prvi povsod učil o božanski troedinosti! Potemtakem, oprostite mi, če vam ne morem tako hitro slediti kot želite, razen če me ne prepričate o nasprotnem!"

Reče angel: "Brat, to se odvija tako hitro, kot misliš. Najprej zavrži tvoja državniška oblačila in obleci oblačila ponižnosti in popolnega samozatajevanja, in boš kmalu popolnoma prepričan o tem, kar je bilo zate nedoumljivo."

Minister odgovori: "Dobro torej, vzemite me s seboj in mi pokažite pravo pot in natančno postrgajte vse posvetno z moje duše in bomo videli, kako stojite z vašo trditvijo."

Sedaj pristopijo ostali trije angeli, odzamejo možu državniško oblačilo in ga zamenjajo z pepelnato sivimi, umazanimi capami. Drugi angel mu sedaj govori: "Sedaj si oblečen v oblačila ponižnosti. Toda to ne zadostuje, ker moraš biti resnično ponižen. In tako nas sledi!"

Mož jim sledi in glejte, prispejo na kmetijo in mu rečejo: "Poglej, tukaj živi strog mož, ki poseduje veliko čredo svinj. Služi mi in bodi zadovoljen z vsem, kar ti bo dal; če bo strog in nepravilčen do tebe, potrpežljivo vse prenašaj in najdi zadovoljstvo samo v Gospodovi milosti in usmiljenju."

"Če te udari, ne udari nazaj; tako kot suženj mu ponudi svoj hrbet, kot si često videl - v imenu vojaške poslušnosti - ubogega vojaka leči proti svoji volji v jarek in trpeti kruto, mnogokrat nepravilčno kazen. Če boš vse to prenašal s pravo potrpežljivostjo, te čaka boljša usoda."

Zatem reče mož: "Hvala lepa za takšno vodenje! Vrnite mi nazaj mojo državniško obleko, vi prevaranti, zagotovo bom našel mojo lastno pot! Poglej, te lopove! Iz nekoga kot sem jaz, z vsaj dvajsetimi predniki, hočejo brez truda priti do svinjskega pastirja! Oh, če bi le bil še na svetu, bi vam plačal tako, da bi si zapomnili! Ti potepuhi se celo predstavljajo kot Božji sli! Ne, samo počakajte, drago boste plačali, vi domnevni Božji sli!"

Poglejte, angeli mu vrnejo njegova državniška oblačila in rečejo: "Kot želiš. Tukaj je tvoja zemeljska oprava! Če zavračaš hojo po poteh življenja, hodi sam; naše služenje tebi je končano."

Viditev kakšno vrsto "vode" se pomika naš mož; v njej bo moral plavati, dokler ne doseže Očeta, tako da se povrne nazaj kot Izgubljeni Sin.

Vsakdo naj se pazi sle po oblasti; ker ima vedno iste posledice.

Naslednjič drugačen primer!

Škof, ki je bil vedno zbujal veliko pozornost zaradi dostojanstva visokega položaja, kot tudi zaradi svojih postavljenih načel (dogm), je zadnjikrat zbolel.

On, ki je že kot pomožni duhovnik, imel navado slikati nebeške radosti v presežnih barvah in opisoval veselje in blaženost v angelskem kraljestvu z velikim navdušenjem, ne da bi pri tem pozabil omeniti pekel in vice, še ni želel, čeprav že star človek pri osemdesetih, zavzeti mesta v njegovih tako hvaljenih nebesih.

Torej, naš bolan škof je naredil vse, kar je bilo v njegovi moči, da bi ponovno ozdravel. Moral je biti obkrožen z najboljšimi zdravniki. Številne maše so se izvajale v vseh cerkvah njegove škofije; naprošene so bile vse ovce njegove črede, da molijo za njegovo zdravje. V njegovi bolezenski sobi so povzdignili oltar, ob katerem so se morale izvajati maše trikrat vsako jutro, da bi pripomogle k njegovemu ozdravljenju, medtem ko so popoldne morali trije najbolj pobožni menihi nenehno moliti iz brevirja (molitvenik za duhovnike) pred posvečeno hostijo.

Sam pri sebi je govoril: "O Gospod, bodi usmiljen z mano! Sveta Marija, ljubljena mati, pomagaj mi! Bodi milostna mojemu dostojanstvu in usmiljena knezoškofu slave tvojega Sina! Oh, ne zapusti svojega najzvestejšega služabnika, ti pomagavka v stiski, ti edina podpora prizadetih!" Toda vse to ni pomagalo. Naš mož je padel v nezavest iz katere se ni več prebudil v tem svetu.

Saj veste, kako "zelo pomembne" so ceremonije za preminulim škofom, in zato ne izgubljammo časa z njihovim opisom. Namesto tega, poglejmo v duhovni svet, da vidimo kako gre tam našemu možakarju.

Poglejte, tukaj smo - in tam vidite našega moža, ki še vedno leži na svoji postelji; dokler je srce še toplo, angel ne loči duše od telesa. Ta toplota predstavlja živčnega duha, ki mora v celoti biti prevzet s strani duše, predno nastopi popolna ločitev.

Končno je duša tega moža v celoti vsrkala (absorbirala) živčnega duha in angel jo loči od njenega telesa z besedami: "Efeta - dvigni svojo dušo, toda tvoji posmrtni ostanki naj zopet razpadejo v kraljestvu mrčesa in razkroja. Amen."

Sedaj že lahko vidite našega škofa, kako se vzdigne v popolni škofovski opravi, tako kot med njegovim življenjem in odpre oči. Z začudenjem gleda okoli sebe, ne da bi kogarkoli videl, ne vidi niti angela, ki ga je prebudil. Okolico vidi v pojemajoči svetlobi, kot v poznem mraku, in tla se mu zdijo prekrita z mahom.

Naš mož je nemalo začuden nad to nenavadno situacijo in govori sam pri sebi: "Kaj je to? Kje sem? Ali sem še vedno živ ali sem umrl? Moral sem biti hudo bolan in je kaj lahko možno, da sem že med preminulimi! Oh, za Božjo voljo, to mora biti tako! O sveta Marija, Sveti Jožef, Sveta Ana - vi moji trije najbolj mogočni pomočniki, pridite in mi pomagajte v Nebeško Kraljestvo!"

Malo počaka in se previdno ozira naokrog, da bi videl s katere strani bo ta trojica prišla, toda njih ni od nikoder. Ponovno jih pozove, tokrat glasneje in čaka; toda še vedno se nihče ne približa.

Še tretjič zakliče, še bolj glasno, toda ponovno zaman.

Sedaj se naš mož zelo prestraši. Spozna svoj obupen položaj in reče: "Oh, za Božjo voljo, Gospod, pomagaj mi! (To je samo njegova običajna fraza iz navade.) Kaj to pomeni? Trikrat sem zaklical in nisem dobil odgovora!"

"Ali sem preklet? Kako je to mogoče, ker ne vidim nobenega ognja, niti nobenega hudiča?"

"Oh, oh, oh (trepetaje). To je resnično strašno! Tako sam! Oh Bog, kaj če se eden izmed hudičev nenadoma pojavi, jaz pa sem brez posvečene vode ali razpela - kaj naj storim?"

"In za hudiča pravijo, da je posebno navdušen nad škofi. Oh, kakšna obupna situacija! Verjamem, da je tuljenje in škripanje z zobmi že nad menoj!"

"Odvrgel bom svojo škofovsko obleko, da me hudič ne bo prepoznal. Toda to mu lahko da celo večjo moč nad menoj! Oh, kako strašna stvar je smrt!"

"Če bi vsaj bil čisto mrtev, potem se ne bi bal, toda to, da sem živ po smrti je tako strašno!"

"Zanima me, kaj bi se zgodilo, če bi šel naprej? Ne, ne, raje ostanem tukaj. Kakšne posledice ima korak v temo, ve samo Bog. Torej, bom rajši ostal tukaj do sodnega dne, v imenu Boga in blagoslovljene Device!"

Nadaljni dogodki in vodenje tega, na svoj način zelo pobožnega moža bo prikazano v nadaljevanju.

Gornji obsmrtni prikaz je iz začetnega poglavja dela "Škof Martin", ki opisuje vodenje škofa od njegovega prihoda v onostranski svet do njegove nebeške popolnosti.

Kaj se je zgodilo škofu po teh prvih izkušnjah v onostranskem svetu po njegovi smrti? Bolj in bolj mu je postajalo dolgčas, minila je že cela večnost in bil je vesel, ko se mu je končno pridružil Peter, ki je bil njegov duhovni vodnik in katerega je zamenjal za tovariša. Peter je podučil Martina, mu svetoval skladno z Evangelijem in ga vzpodbujal, da izvede naloge, katerih namen je bil, da pomaga Martinu pri premagovanju nekdanjih slabosti, katere je prinesel še iz zemeljskega življenja. Vodnik ga je zapustil, da ne bi vplival na Martinove odločitve.

Postopoma, Martin razmišlja, da ga je vodnik zapustil in postaja vedno bolj besen zaradi tega. Namesto da bi hodil v vsej ponižnosti `po poti v imenu Gospoda`, katero mu je zarisal vodnik, se je obrnil k `večeru` in v bližino `polnočne` pokrajine, kjer se je vedno bolj spotikal proti naraščajoči noči in temi. V takšnem duševnem stanju tava v močvirnati pokrajini. Končno, v skrajnem obupu, pride do obale morja, kjer ne more ne naprej ne nazaj. V tem brezupnem položaju mu pride na pomoč Sam Gospod v osebi prijateljskega krmarja in ga spusti na njegov rešilni čoln.

Razvije se dialog, ki razkriva notranje stanje, v katerem se je nahajala Martinova duša in končno, ki ga vodi k samo-spoznanju, kesanju in vračanju nazaj.

Sledi izvleček dialoga (Poglavje 13-17);

Gospod kot krmar odgovori Martinu, ki se bridko pritožuje nad nepravilnostjo svoje usode: "Najbrž je neprijetno biti za dolgo časa prepuščen samemu sebi; vendar je takšna podaljšana osamljenost resnično zelo koristna. Posameznik ima dovolj časa, da razmisli o svojih neumnostih, se jih zave in se jih naenkrat znebi. (...) Potemtakem je bilo tvoje stanje osamljenosti, čeprav zelo neprijetno, dejansko zelo koristno za tvoj značaj. Kajti Gospod vseh bitij je pazil na tebe in izkazal veliko potrpežljivost s teboj."

"Zelo se zavedam dejstva, da si bil na zemlji rimokatoliški škof, in da si se, kljub temu da v srcu nisi maral za njih, udeleževal tvojih poganskih, malikovalskih dolžnosti z natančno strogostjo. Kakorkoli, kako je lahko to kaj vredno ker, kot veš, Bog gleda le v srce? Poleg tega si bil aroganten in tiranski in, navkljub tvoji zaobljubi k celibatu, si bil preveč zaljubljen v žensko meso. Ali si lahko predstavljaš, da bi Bog z naklonjenostjo gledal takšno obnašanje?" (...)

"Ali si v svojem srcu kdaj rekel: "Dajte, pridite k meni najmanjši? O, ne! Samo velike osebnosti so pri tebi nekaj veljale! Ali si kdaj vzel pod streho zapuščenega revnega otroka v Gospodovem imenu in ga oblekel ali nahranil? Koliko golih si oblekel? Koliko lačnih si nahranil? Koliko zapornikov si oslobodil?... Ne vem za nobenega! Toda, Jaz vem za tisoče, katere si zaprl v duhovno ječo; in pogosto si globoko ranil revne s tvojimi kletvami in obsodmami. Istočasno pa si dajal odpustek za odpustkom velikim in bogatim - seveda, za denar! Samo ob izjemnih priložnostih so bili zastonj - da naredijo vtis na zelo pomebne ljudi. Ali res trdno verjameš, da bi Bog lahko z naklonjenostjo gledal na tvoja dejanja in da bi te, po tvoji fizični smrti, takoj sprejel v nebesa?"

"Ne govorim ti tega z namenom, da bi ti sodil, ampak samo da te prepričam, da Gospod ni naredil nič narobe, če se je On navidezno odmaknil od tebe; in da te je samo Njegovo usmiljenje rešilo pred tem, da nisi bil vržen v pekel takoj po tvoji smrti, kar bi tudi zelo zaslužil."

"O tem premisli in ne zlorabi svojega vodiča, ampak v vsej ponižnosti spoznaj, da sploh ne zaslužiš Gospodovo milost. Kajti, če se celo najzvestejši služabniki imajo za slabe in nevredne, koliko bolj to velja za tebe, ki nisi nikoli napravil ničesar v skladu z Božjo voljo!"

(Škof): "To je popolnoma res, toda kaj naj storim glede tega? Sedaj se globoko kesam svojih dejanj, toda nikoli jih ni možno preklicati, in tako moja krivda in greh ostajata kot seme in korenina smrti. Kako naj jaz v mojem grehu najdem milost pred Bogom?"

"Spoznavam, da sem zrel za pekel, in ničesar ne morem glede tega storiti, razen da bi mi, mogoče, Bog podelil drugo življenje na zemlji, kjer bi se lahko, kot je to mogoče, odkupil za moja napačna dejanja. Ali pa, ker se tako strašansko bojim pekla, bi me Gospod lahko postavil v nekakšen kot za vso večnost, kot najmanjše bitje, kjer bi se lahko borno preživel z mojima dvema rokama. Ne pričakujem nikakršne večje stopnje blaženosti, ker se zavedam, da sem preveč nevreden celo za najnižjo področje (sfero) nebes."

"Tako čutim o tem. V svetu je dokaj brezupno, kjer vsenaokrog v glavnem prevladuje zlo, zaradi česar je skoraj nemogoče delati dobro, kot da bi se moral bojevati proti toku, kot plavalec."

"Ne da bi On (Vsemogočni) vzel v obzir mojo krivdo manj resno, toda dejstvo, da je svet to kar je in da ne moreš pomagati, tudi če bi hotel in se sčasoma prenehaš truditi, mora imeti neko težo?"

"Moj najdražji rešitelj, ne križaj me zaradi tega, kar sem rekel, ker sem do sedaj videl stvari na ta način. Če sklepam iz tvojih besed, si poln božanske modrosti in mi boš gotovo lahko razložil, kaj naj storim, da se vsaj rešim pekla."

"Zagotavljam ti, kot si zahteval, da sem odpustil mojemu prejšnjemu vodiču iz vsega srca! Kajti bil sem samo nejevoljen na njega, ker nisem mogel razumeti njegovih dejanskih namenov z menoj. Če bi sedaj prišel sem, bi ga tebi na ljubo, objel, kot sin objame svojega dolgo izgubljenega očeta."

(Gospod, kot krmar): "Pazljivo poslušaj, kaj ti bom povedal!"

"Zelo dobro vem kakšen je svet, in če ne bil že od nekdanj takšen, Gospod ne bi bil križan. Potemtakem, se Gospodove besede, ki so navedene v Evangeliju, enkrat in za vselej uporabijo, kjer je vpleten svet, namreč:

V tem času, to je v času tega sveta - nebeško kraljestvo potrebuje napor; samo tisti, ki uporabijo silo, ga bodo priposestvovali. Toda ti, moj prijatelj, nisi nikoli uporabil to moralno silo, kar se tiče nebeškega kraljestva. Torej ne obtožuj preveč sveta, saj vem, da si se vedno bolj ukvarjal s svetom, kot pa z duhom. V tem pogledu si eden izmed glavnih nasprotnikov razsvetljenosti, sovražnik protestantov, katere si preganjal zaradi domnevne krive vere z grenkim sovraštvom." (...)

"Upam, da boš razumel, da v tem svetu nič ne šteje bolj kot čista resnica, združena z večno ljubeznijo, in vsa tvoja opravičila so brezplodna razen tvojega Mea quam maxima culpa (moja največja mogoča krivda). Moraš priznati, da samo Bog sam pozna svet v njegovih najmanjših podrobnostih od večnosti. Torej je nesmiselno od tebe, da poizkušaš in opisuješ svet Gospodu v obrambo tvojega obnašanja, v Njegov razmislek, brez da bi priznaval, da si bil ti eden izmed tistih, ki so v glavnem odgovorni za poslabšanje sveta."

"V kakršni meri ti, kot ujetnik sveta, zaslužiš pozornost, v tej ti bo dano. Kaj ti svet dolguje pred Bogom, bo le obrobne pomena. Kakorkoli, tvoj dolg ne bo nezanemarljiv, če se ne pokesaš in priznaš, da ti - ki si vedno bil slab - ne moreš storiti popolnoma ničesar, ampak te le Gospod lahko odreši in ti odpusti."

"Zelo se bojiš pekla, ker ti tvoja vest govori, da spadaš tja, in misliš, da te bo Bog vrgel v pekel kot kamen v prepad. Toda ne zavedaš se, da se bojiš le svojega namišljenega pekla, medtem ko se z veseljem nahajaš znotraj resničnega."

"Poglej, vse tvoje misli do sedaj so bile bolj ali manj dobeseden pekel. Kajti, kjerkoli obstaja iskra samoljubja (egoizma), napuha (arogance) in obtoževanja drugih, tam je pekel; kjer meseno poželenje ni prostovoljno pregnano, tam je še vedno pekel. Ker je vse to še vedno del tebe, si še vedno zelo v peklu. Ali vidiš sedaj, kako brezploden je tvoj strah?"

"Gospod, ki je usmiljen do vseh bitij, te želi rešiti pred tem peklom in ne, da te obsodi globje vanj, kot je pri rimokatoličanih pravilo. Torej ne trdi, da Gospod govori tistim, ki želijo iti v pekel: 'Če na vsak način želite iti v pekel, naj bo tako!' To je bogoskrunska trditev! Čeprav se ne želiš odpovedati peklju, ali si kdaj slišal Gospoda, da te je nanj obsodil?"

"Pretehtaj te moje besede in spremeni v skladu z njimi svoje obnašanje, in Jaz bom krmaril ta čoln tako, da te bo odpeljal proč od tvojega pekla v kraljestvo življenja. Tako bodi!"

(Škof): "Oh moj dragi prijatelj, z obžalovanjem moram priznati, da imaš prav v najmanjši podrobnosti in sedaj uvidim, da nimam nobenega kakršnegakoli opravičila in jaz sam sem odgovoren za vse, kar se je zgodilo. Toda želim, da me podučiš, kam me sedaj vodiš in kakšna bo moja večna usoda."

(Krmar) "Vprašaj srce, svojo ljubezen! Kaj pravi? Kaj želi? Ko ti bo tvoja ljubezen podala razločen odgovor na tvoje vprašanje, bo tvoja usoda določena znotraj tebe. Kajti vsakdo je sojen v skladu z njegovo lastno ljubeznijo in poželenjem."

(Škof Martin:) "O prijatelj, če bi bil sojen po moji ljubezni, Bog ve kam bi šel! Kajti moje mišljenje je še vedno takšno kot pri modno-neumni ženski, ki lahko izbira med stotimi materiali za obleko in se ne more odločiti, katero bi izbrala. Moj notranji občutek me vleče proti Bogu, mojemu Stvarniku. Toda takrat se prikažejo moji nešteti veliki grehi in uresničitev te želje izgleda nemogoča."

"Takrat se spomnim tistih ovc in jagnjet tega sveta (mladih deklet iz njegovega prvega testa v onostranstvu) in sploh ne bi bilo neprijetno živeti s takšno ovco v večnosti. Toda notranji glas me opozarja, da me to ne bo nikoli privedlo bližje k Bogu in me odvrča od tega. Torej tudi ta moja najljubša zamisel (ideja) potone v to brezdanje morje."

"Še enkrat mi prihaja na pamet misel, da bi lahko živel kot preprost kmet v nekem kotu tega večnega duhovnega sveta in da bi mi bilo nekoč dodeljena milost videti Jezusa, tudi samo za trenutek. Toda tedaj me zopet opomne moja vest, da nisem vreden takšne velike časti - in potonem nazaj v mojo grešno nepomembnost pred Njim, Najsvetejšim!"

"Samo eno zamisel se mi zdi najmanj težko izpolniti, in moram priznati, da je sedaj postala moja najljubša zamisel - namreč, da večno ostanem s teboj, kamorkoli bi šel. Čeprav v svetu nisem najmanj mogel prenesti tistih, ki so mi zabrusili resnico v obraz, te vedno bolj ljubim, ker si mi povedal resnico v obraz kot moder, toda prizanesljiv sodnik. V tej moji najljubši zamisli bi lahko večno ostal!"

(Krmar:) "Dobro, če je to tvoja glavna ljubezen, o kateri moraš še vedno prepričevati samega sebe, se to lahko takoj zgodi. Sedaj nisva več daleč od obale in čisto blizu moje kočje, kjer prebivam. Sedaj se zavedaš, kakšen je moj poklic - da sem Jaz krmar v najresničnem pomenu besede. Lahko prevzameš vlogo v mojem poslu na majhnem kosu zemlje, katerega bova v prostem času marljivo obdelovala, da si zagotoviva preživetje. In če boš sedaj bolje pogledal, boš našel nekoga poleg sebe, ki se naju bo zvesto držal."

Prvikrat na tem potovanju, se škof obrne in takoj prepozna angela Petra. Objame ga in ga prosi za odpuščanje, ker ga je užalil. Peter mu vrne z isto ljubeznijo in hvali izbiro, za katero se je odločilo škofovo srce.

Medtem je čoln dosegel obalo, privezeali so ga za drog in vsi trije so vstopili v kočjo.

Do sedaj je bilo dokaj temno. Toda znotraj kočje se je svetloba ojačala in prijetno svitanje je postopoma pregnalo temo noči. To se je seveda odvijalo le v škofovih očeh, ker za Gospoda vedno obstaja najsvetlejši, večni in nespremenljiv dan, kot tudi za angela Petra.

Vzrok, zakaj se je začelo svitati tudi škofu je v tem, da je v njegovem srcu začela kliti ljubezen, ker je z Mojo milostjo in iz lastnega vzgiba, odvrigel veliko posvetne umazanije in se še vedno nahaja v tem procesu.

(Nadaljevanje lahko preberete v knjigi "Škof Martin - napredovanje duše v onostranstvu" Jakoba Lorberja.)

Tukaj sledi naslednji kratki prizor iz duhovnega kraljestva, namreč smrt ali resnični prehod iz tega zemeljskega poskusnega življenja v resnično večno duhovno življenje ubogega težaka, kakršne ugledni ljudje sveta nazivajo z "lopovi", "bedniki" in "sodrgo".

Sledite Mi v majhno revno sobico, ki je bolj podobna medvedjemu brlogu, kot pa sobi primerni za človeško bivališče. Notranjost sobe komaj doseže velikost dveh kvadratnih sežnjev² (cca 7,2 m²). V to luknjo se pride skozi rahlo razmajana vrata, nad katerimi je skozi luknjo, ki je dolga dva pednja³ (cca 45 cm) in visoka en pedenj, padalo nekaj odbite in borne svetlobe od stene umazanega hleva premožnega soseda, ki je razsvetljevala prostor ravno dovolj, da se je sedem prebivalcev medsebojno lahko prepoznalo. Ta vzorec dnevne sobe ni imel niti grelca, niti peči. To je predstavljal umazan, neobdelan čevelj⁴ visok apnenčast kamen v kotu. Tukaj so ubogi prebivalci te prave medvedje luknje kuhali svoj pičel obrok, če so imeli dovolj sreče, da so dobili potrebne sestavine z delom ali prosjačenjem.

Nota bene: Za to čudovito bivališče so ti ubogi morali plačevati mesečno najemnino bogatemu gospodarju v znesku 1 Florinta 30 Kron, s čimer so bili zelo zadovoljni. Kajti tako jim je gospodar pogledal čez prste, ko niso mogli plačati točno prvega v mesecu, ampak je dovoljeval štirinajst dnevni zamik. Čisto zares, gospodar je "tako dober", da jim je dovolil vzeti trideset funtov⁵ preperete ržene slame v zameno za dvajset četrtskih novcev, zaradi boleznih njihovega ubogega sedemdeset let starega očeta in celo počakal deset dni na plačilo! Resnično, takšna "dobrosrčnost" in "potrpežljivost" bo gospodarju gotovo omogočila, da bo nekega dne zahteval Mojo, Gospodovo milost in potrpežljivost!

Sedaj glejte, v najmračnejšem kotu te luknje leži naš težak na "sveži" 20 četrtskih slami. Nekaj let nazaj, med težkim zidarskim delom je padel iz pomanjkljivo postavljenega zidarskega odra in si zlomil dva rebra in roko. Odpeljali so ga v bolnico za reveže, kjer so ga zdravniki tiranizirali pol leta in ga po tem času, slabo ozdravljenega, odpravili kot zdravega in mu dali odpustnico.

Od takrat naprej je bil bolehen, slaboten in ni bil več zmožen opravljati kakršnokoli težko delo. In tako je shajal s svojo prav tako bolno in slabotno ženo in petimi otroci, samimi deklicami, od katerih je bila najstarejša stara štirinajst let, da se je oprijel vsake vrste manjšega opravila, ki je bilo v njegovi moči in občasno so njegova žena in otroci kaj priberali od redkih dobrosrčnežev. Visoka starost, slabotnost, mraz in najbolj pičla hrana, kot tudi gnojna rana na rebrih, so ga priklenili na bolniško posteljo, na kateri ga sedaj opazujemo med našim obiskom.

Shujšan kot egipčanska mumija iz časa faraonov, poln bolečine, s kostmi, ki so štrlele iz bokov, zadnjice in hrbtenice vsaj za palec⁶ in poln ran od ležanja na trdi postelji, vstevši zelo prazen želodec, ki ga pekel od lakote, govori z zlomljenim glasom svoji ženi: "Mati, ali ti ni nič ostalo? Niti košček kruha? Niti topla juha? Niti kuhan krompir? O Bog, O Bog! Kako sem grozno lačen! Ne morem se premakniti zaradi vseh teh bolečin, in potem še vsa ta lakota! O moj Bog, moj Bog! Reši me teh muk!"

Reče žena, ki tudi še komaj stoji zaradi slabosti in lakote: "Oh ti moj ubogi, dragi mož! Že ob šestih zjutraj so trije najstarejši otroci odšli prosjačiti dobre, sočutne ljudi; sedaj je tri popoldne in nihče od njih se še ni vrnil! Vsa se tresem od strahu in zaskrbljenosti, da jih ni srečala nesreča. O Jezus in Marija! Ali bodo končali v vodi ali v krutih rokah policije? Vsa drgečem! Medtem naj te

² 1 kvadratni seženj = 3,58 m²

³ 1 pedenj = 22,5 cm

⁴ 1 čevelj = 31 cm

⁵ 1 funt = 0,56 kg

⁶ 1 inča = 2,56 cm

Jezus okrepi; z Božjo pomočjo bom zbrala vse svoje moči in šla naravnost na policijo, da vidim, če vedo, kaj se je zgodilo z najinimi ubogimi otroki!"

Reče bolan mož: "Da, da, draga mati, pojdi, pojdi - tudi jaz sem zelo zaskrbljen! Toda ne zadržuj se predolgo in prinesi nekaj za pod zob, drugače bom umrl od lakote. Spomni se, že dva dneva nismo jedli. Da se niso uboge tri deklice nekje zgrudile od lakote! O moj Bog, moj Bog, vsa nesreča se je zgrnila name!"

Žena odide in takoj, ko stopi na ozki ulico zagleda policaja, ki drži njene tri otroke za tilnik. Ko mati to zagleda, od groze zakriči in reče, vihteč roke nad glavo: "Pravični Bog! O Jezus! To so moji ubogi otroci!"

Otroci jokajo in sopihajo: "O mati, mati! Ta grobi mož nas je ujel v ozki ulici, kjer smo prosili vbogajme za našega hudo bolnega očeta. Nato nas je zaprl v temno sobo. Ker nas je že večkrat videl beračiti, je pripeljal s seboj drugega še bolj zoprnega moža, ki je izgledal kot gospod. Čeprav smo ga rotili na kolenih, nas je dal tako hudo pretepesti, da so nam krvavele zadnjice. Nato nas je strogo vprašal po našem naslovu. Ko smo mu od bolečin komaj lahko to povedali, je ukazal temu grobemu možu, ki nas je tudi hudo pretepel, da nas pospremi domov. O mati, mati, to strašansko boli!"

Mati, komaj zmožna govoriti, globoko zavzdihne in Mi reče: "O Gospod, ti najbolj pravični Gospod! Če Ti obstajaš, kako moreš gledati takšno gnusnost brez kazni? O moj Bog, moj Bog, kako lahko dopustiš, da nas je zadela takšna nesreča?" Takrat grenko zaihti. Toda policaj prepove materi razpravljanje na ulici, da ne bi pritegnila pozornost in ji zapove, naj se takoj umakne v njeno bivališče.

Mati se opravičuje, ker je mati svojih otrok in v krčevitem ihtenju reče: "O Gospod, kako ne bi jokala? Moj sedemdesetletni zelo hudo bolni mož leži na čisti slami, poln lakote; mi pa nismo jedli že dva dni. Ta pozna jesen je mokra in že zelo mrzla in mi nimamo tudi najmanjšega koščka lesa, s katerim bi ogreli našo vlažno in hladno bivališče. Tudi sama sem slabotna in bolana. Te tri deklice so bile naša edina podpora in vi ste jih pretepli do pohabljenja! O Bog! Kako naj gledam na to brez besed? Kako mi lahko prepoveste jokati? Ali niste človeško bitje in kristjan?"

Tukaj jo policaj poskuša poriniti nazaj; toda iz ozadja izza vogala skoči pogumen mož in zavpije policaju: "Dosti, prijatelj! Do sem in nič dalje! Tukaj je 30 florintov za tebe, ubogo mati; uporabi jih da poskrbiš za vas, tako dobro kot zmoreš. Toda proč s teboj, pri tej priči, ti brezsrčni mučitelj, ali pa bom pognal nekaj metkov skozi tvojo tigrovske glavo!"

Policaj poskuša prijeti dobrotnika zaradi njegovih groženj, toda tujec v trenutku potegne polno nabito pištolo iz prsnega žepa svojega suknjiča in ga naperi proti čuvaju zakona. Ta sedaj ubere edino pametno pot, namreč, rajši izgine, kot da ga ustrelji ta, na pogled resni gospod.

Ko policaj izgine iz vidnega polja, mož mirno in brezbrizno nadaljuje svojo pot. Mati in trije otroci mečejo za njim poljube hvaležnosti. In mati, katero so podpirale njene pretepe hčere, katere so popolnoma pozabile na bolečine zaradi njihovega dobrotnika, takoj pohiti v najbližjo krčmo, kjer kupi kruha, nekaj vina in mesa.

Natarja so obhajale zle slutnje, ko je od te uboge sodrge prejel bankovec za 10 florintov v zameno. Toda pri sebi si je mislil; denar je denar, najsi bo ukraden ali pošteno pridobljen, in zamenja ženski bankovec in ji da kar je želela.

Ko prihiti s tem domov, najde ubogega moža, jokajočega zaradi bolečin in lakote. Mati mu takoj da nekaj kruha in vina, najstarejša hčerka pa takoj steče k najbližjemu trgovcu, da nabavi za nekaj penijev drv, vžigalnik in pol funta sveč.

Ko se vrne domov, naleti na svojo grozo pred vrati ubogega moža, dva policaja. Prihitela sta nazaj, da bi prijela dobredelnega moža. Ker v tem nista uspela, bi ju lahko uboga ženska obvestila, kdo je ta mož in kje prebiva. Če ženska ne bi bila pripravljena o tem govoriti, bi jo aretirala.

S tem hvalevrednim namenom, ukazanim s strani policijskih oblasti, sta vstopila skupaj z ubogo deklico. Takoj zahtevata luč, in zagrozita ženi, naj jima preda vsako možno informacijo o tem

možu ali pa ju mora spremljati na policijsko postajo. Ko to sliši, se uboga žena zgrudi od strahu. Najstarejša hčerka, tudi vsa tresoča od strahu, naredi zahtevano luč. Dvema biričoma, ko vidita na tleh ubovega moža, skoraj nagega, komaj pokritega s capami, se je najprej zagabilo, toda potem, ko se jima je vrnil pogum, sta vprašala na pol mrtvo ženo o osebi in bivališču moža, po katerem sta poizvedovala. Žena se trese po celem telesu in ni zmožna govoriti. Policaja sta mislila, da se ženska pretvarja, zato sta jo grobo potegnila iz tal, da bi jo odpeljala. Bolni mož in pet otrok milo prosijo za milost in usmiljenje, toda ta dva sta brez besed opravljala njuno prijetno dolžnost.

Kakorkoli, istočasno, ko sta dva biriča vlekla ženo proti pragu, prispe naš mož s tremi krepkimi pomočniki. Najprej osvobodijo na pol mrtvo ženo iz rok biričev in ju pretepejo, da sta komaj hodila. Nato so zagrozili njima in njenemu uradu rekoč: "V imenu Boga! Če vidva bedna suroveža samo še enkrat stopita na to sveto mesto, kjer prebivajo Božji angeli, pričakujta od nas najstrašnejšo kazen! Mi nismo ljudje in bitja tega sveta, ampak smo duhovi varuhi teh angelov, ki grejo skozi preizkušnjo njihovega mesa!"

Potem štirje pomočniki izginejo. In streznjena biriča, odhitita proč brez povratka.

Sedaj žena pride zopet k sebi in, med zahvaljevanjem Meni za to rešitev, poskrbi, da mož, ki hitro pojema, dobi toplo juho. Kmalu je juha nared in ponudijo jo staremu možu s tisočimi blagoslovi, in on jo poje z velikim tekom, med zahvaljevanjem Meni in svojim najdražjim.

Nakako poživljen zaradi tega, reče svoji ženi in otrokom: "Ti, moja draga žena in vi, moji ljubi otroci, ste veliko pretrpeli na moj račun. Vendar ste se tudi vidno prepričali, da se Gospodova roka bojuje za vas in je pregnala vaše sovražnike kot zlobne duhove. Od sedaj naprej zaupajte v Gospoda; On bo v vaši bližini, kadarkoli bo vaša potreba največja! Odpuščajte vsem, ki so bili strogi z nami in predvsem z vami. Oni so mehansko orodje slepega, tiranskega policijskega sistema in delujejo brez raziskovanja in zavedanja, kaj delajo. Naj bo samo Gospod Sam njihov sodnik!

Nosite vaš križ s potrpežljivostjo in ne iščite sreče v tem svetu; kajti srečni otroci tega sveta niso Božji otroci. Kar je veliko na tem svetu, je gnusoba pred Bogom! Ne bojte se ničesar bolj, kot posvetnega uspeha, ker je največja nesreča za duha.

Poglejte, kaj bi mi ali mi lahko koristi, če bi bil eden izmed najbogatejših ljudi na zemlji? Sedaj, ob izteku mojega zemeljskega življenja, ne bi videl pred seboj nič drugega, kot večno smrt. Toda kako drugače je sedaj z menoj. Smrt je izgubila svojo grozljivost; za mene ne obstoja več nobena smrt. Že sem ozdravljen vsega mojega zemeljskega trpljenja in veličastna vrata Božjega kraljestva so pred menoj široko odprta!

Poglejte, moje telo, to izrabljeno sedlo duše za nošenje božjega križa, leži hladno in mrtvo na trdi slamnati postelji. Toda jaz, duša in duh, ki sem naseljeval to sedaj mrtvo telo sedemdeset let, sem sedaj svoboden, živim večno življenje in nisem ne videl ne čutil fizične smrti. Kajti v čudovitem trenutku, katerega sem se komaj zavedal, sem bil osvobojen mojega težkega jarma. Potipajte telo in se sami prepričajte, da je že čisto mrtvo." (Žena in otroci potipajo telo in ugotovijo, da je hladno in otrplo in mrtvo.) "In kot vidite, sem še vedno živ in govorim z vami z večjo popolnostjo, kot kdajkoli!

Vzrok za to je v tem, da sem vedno veroval v Jezusa, Križanega, in sem se vedno ravnal po Njegovih zapovedih, kot je bilo mogoče. Kot je On učil v templju, namreč da tisti, ki sprejemejo Njegovo besedo in živijo po njej, ne bodo videli in občutili smrti, je sedaj v celosti in večno potrjeno kot večna resnica, saj sem odvrigel telo, brez da bi vedel kako in kdaj.

Nič vam ne morem zapustiti, moja velika revščina je vaše nasledstvo! Toda veselite se je; če bi slepi bogataši sveta vedeli, kakšno bogastvo pomeni zemeljska revščina za duha, bi bežali pred njihovimi vrečami denarja kot pred kugo! Toda v njihovi veliki slepoti imajo to za pridobitev, ki pa jim prinaša večno smrt. Torej jih pustimo na njihovi poti pogube. Če bi želeli biti tako srečni kot sem jaz na koncu vašega zemeljskega potovanja, bežite pred posvetno srečo in jo nikoli ne iščite!

Verjemite mi, ki sedaj govorim z vami iz onostranstva: večji kot je posameznikov križ in ga je težje nositi, lažje in hitreje se iz tega sveta materije vstopi v duhovnega. Kajti vsi, ki sledijo Kristusa, morajo prehoditi pot mesa. Vsakdo mora biti križan v Kristusu in umreti v Njem, drugače ne bo mogel pridobiti prebujenja in vstajenja od mrtvih v večnosti.

Preko revščine, pomanjkanja in ostale razburkanosti življenja je meso že križano in umorjeno v Kristusu. Potemtakem, bo vsakdo, ki je živel tako kot mi, in vi še vedno tako živite, prebujen, medtem ko bo bogataš dejansko umrl na zaključku njegove zemeljske sreče, in bo že požel polno vstajenje od mrtvih v večno življenje na njegovi smrtni postelji! Kajti ubogi človek, ki se preda Gospodovi volji, večkrat umre in ko je njegov cilj dosežen, je premagal vso smrt in ne more več umreti, ampak lahko samo ponovno vstane od mrtvih v Kristusu. Vendar je čisto drugače pri osebi, ki je vedno živela le za svoja poželjenja. Takšna oseba umre ob koncu svojega mesa v resnici in v celoti in ga je včasih celo nemogoče obuditi v onostranstvu.

Vse to obdržite v svojih srcih in bodite polni veselja, čeprav vas svet prezira in zmerja in vas preganja z vsemi vrstami orožja njihovih zlobnih, trdih src. Kajti Gospod vseskozi opazuje hudobijo in pozna njene načrte! Povem vam: ko boste vstali od mrtvih, bo ona pogubljena⁷. Torej predvsem iščite Božje Kraljestvo in njegovo pravičnost, in vse ostalo vam bo dodano.

Tako torej ne zavidajte bogatašem tega sveta, ampak jih pomilujte, ker so vsi skrajno ubogi v duhu. Nadvse pa bodite veseli nad tistimi, ki kot vi, živijo z vsakršnim križem in bridkostjo. Kajti ti vsak dan umrejo v Kristusu in na koncu ne umrejo, ampak vstanejo od mrtvih v večno življenje v Kristusu.

Naj bodo te moje zadnje besede na tem svetu vaše veliko bogatstvo, ki sem vam ga zapustil; ne bo vam potrebno plačati davka na to zapuščino! Kmalu odnesite moje telo iz sobe, saj je že popolnoma mrtvo. Na noben način ne delajte iz tega nikakršnih ceremonij, ker so vse takšne ceremonije gnusoba pred Bogom. Torej ne plačajte maše, ker se Gospodu gabi plačana molitev. Toda bodite vsi živa zahvala Gospodu, Ki mi je naklonil takšno veliko milost. Samo Njemu Samemu gre večno vsa čast, vsa slava in vsa naša ljubezen. *Amen.*"

S temi besedami utihne za ta svet, ker je bil že fizično mrtev.

Naenkrat vidi tri zelo prijateljske ljudi v nagubanih oblačilih, ki ga zelo prijazno pozdravijo in mu stresejo roko kot njihovemu sedanjemu bratu v večnosti. Z veseljem in blaženostjo in pozabljač vse zemeljsko trpljenje, jim ponudi svoje roke, v še vedno sedečem položaju nad njegovim zemeljskim telesom in reče: "O vi dragi, še vedno popolnoma nepoznani prijatelji Gospoda Jezusa Kristusa, kar zagotovo ste! Sedem dolgih desetletij, katere sem preživel na kruti zemlji, sem, v zemeljskem smislu, videl malo dobrih dni, veliko več pa žalostnih, in zadnji so bili gotovo najslabši. Kajti takrat je bilo moje grešno telo dobesedno prepojeno z bolečino in velikim gorjem. Toda naj bo vse to žrtev Gospodu in vsa moja hvala in vsa moja ljubezen Njemu Samemu za večno! Čeprav sem veliko trpel, mi ni primanjkovalo občasne tolažbe, ki je okrepila moje srce in me podučila, naj spregledam vse strašanske fizične bolečine in rane v imenu Gospodovem. In sedaj sem prešel preko vsega z velikim usmiljenjem, pomočjo in milostjo Boga, Gospoda Jezusa Kristusa, in sedaj čakam z veliko potrpežljivostjo, ki je tako često lajšala moje trpljenje na zemlji, kaj mi bo Gospodova nadvse sveta volja narekovala. Samo Njemu Samemu gre vsa moja ljubezen, vsa moja hvala in čaščenje - zgori se Njegova sveta volja!"

Govori eden izmed treh mož v belem: "Dragi prijatelj, kaj bi naredil, če bi te Gospod, zaradi Njegove velike svetosti in tvojih grehov - v skladu s tvojo vero - poslal v vice, kjer bi bil podvržen nadvse veliki bolečini? Ali bi lahko tudi potem, v največji ognjeni bolečini poveličeval in hvalil Gospoda? In ali bi Ga lahko še vedno ljubil?"

Reče revež: "O vi dragi prijatelji! Gospodova neskončna čistost gotovo zahteva tudi neskončno čistost duše, ki ji je namenjeno, da postane vredna Njega gledati. Toda Njegova enako velika modrost in dobroti tudi ve, koliko bolečine lahko prenese uboga duša in ne bo preveč pričakoval

⁷ Zlo oziroma hudobija izvira iz sveta ali Satana - zato tukaj "ona"

od nje! Kakorkoli, če Njegova pravičnost zahteva to od mene zaradi Njegove neskončne svetosti, naj se zgodi Njegova sveta volja! Kajti tudi v tem vidim Njegovo veliko ljubezen, ki zahteva takšno očiščenje duše, da ta lahko postane vredna gledati Boga.

Pravim, Gospod je vedno najčistejša ljubezen, zato neskončno dober, in vse kar On naredi je dobro. Torej naj se zgodi Njegova nadvse sveta volja! Kajti, če bi Ga milo prosil za premislek in milost, to najbrž ne bi bilo tako dobro, kot to, kar mi je Gospod v Njegovi veliki modrosti in ljubezni naložil in določil. Torej, rečem enkrat za vselej v vsej večnosti: Hvaljen bodi Gospod Jezus Kristus, Ki kot edini Gospod in Bog vlada in upravlja z Očetom in Svetim Duhom od večnosti v večnost! Njegovo nadvse sveto ime naj se časti in Njegova sama sveta volja naj se zgodi!"

Govori tisti v belem: "Govoril si čisto dobro in resnično. Toda spomni se, da si umrl brez spovedi in obhajilne odveze. Ali se ne bi moglo zgoditi, da bi ti pred Kristusovim sodiščem, odkrili smrtni greh in bi se, glede na doktrino tvoje cerkve - za večno moral spustiti v pekel? Kako bi potem slavil in hvalil Gospoda?"

Reče revež: "Prijatelji, kar sem naredil, sem naredil. Ni moja napaka, da se nisem mogel na koncu spovedati. In pred tremi tedni sem se tako ali tako spovedal in oče spovednik mi je zatrdil, da se mi ne bi bilo potrebno spovedati še dolgo časa. O prijatelji, če sem še vedno prizadet z kakšnim smrtnim grehom, ki mi je nepoznan, molite, da naj bo Gospod usmiljen in milosten z menoj, ubogim grešnikom! Kajti gotovo je najstrašnejša stvar iti v pekel po tako trpečem zemeljskem življenju! O Gospod, zagotovo se zgodi Tvoja volja, toda kljub temu bodi vedno usmiljen in milosten moji grešni duši!"

Ponovno reče mož v belem: "Da dragi prijatelj, to kljub našemu posredovanju, v primeru, da bi zagrešil smrtni greh, ne bi bilo mogoče. Kajti sam veš, da po nauku tvoje cerkve Bog ne more imeti milosti po smrti zaradi Njegove nadvse popolne, stroge in nespremenljive pravice. Še več, v svetu nisi nikdar maral za priprošnje svetnikom, se malo brigal za hostijo in na koncu, kot da ni sploh nič, in se torej pasivno obnašal do svoje cerkve, kot neki krivoverec in si tako v njenih očeh postal veliki grešnik. Čeprav sedaj molimo k Bogu za tebe, ali misliš da bo naše posredovanje, kaj zaleglo? Zakaj nisi izkazal čast cerkvenim litanijam in njenim mašam zadušnicam - glede na tvojo zadnjo spoved - ko si obvestil svoje družinske člane, da so plačane molitve gnusoba pred Bogom in da naj ne plačujejo maše za tebe: Ker tako stojijo stvari s teboj, kako naj za tebe posredujemo pri Bogu? Kaj misliš o tem? Bo, ali ti lahko, to kaj koristi pred Bogom?"

Spregovori revež, poln duha in samo-kontrole: "Prijatelji, kdorkoli ste že lahko, me ne skrbi; niste nič drugega kot Božja ustvarjena bitja, in to - večna zahvala in ljubezen Gospodu Bogu! - sem tudi jaz in verjamem, da lahko z vami govorim tako odkrito, kot vi z menoj.

Zagotovo sem bil ves ubog in nesrečen v svetu; vendar sem znal brati in tudi pisati in sem bil precej dober v aritmetiki. Večino nedelj in praznikov sem prebil ob pazljivem prebiranju in preudarjanju Svetega Pisma. Bolj kot sem napredoval, jasneje mi je postajalo, da rimokatoliška cerkev dela in predpisuje naravnost nasprotno temu, kar so Kristus in apostoli učili in delali glede na štiri Evangelije in pisma apostolov. V pismu apostola Pavla sem celo našel gromovit stavek: 'Toda če kdorkoli, tako mi sami kot tudi nebeški angeli, pridiga evangelij, ki je v nasprotju z evangelijem, katerega vam mi podajamo, bo izobčen.'

Ta stavek je spreletel mojo dušo kot tisoč svetlobnih bliskov in sem razmišljal in se vprašal: 'Po teh besedah apostola, le kakšen je ta nauk Rima, ki ne samo, da ne uči Božje Besede, ter celo prepoveduje navadnim ljudem njeno branje, ampak uči čisto drugačne stvari, podobne najmračnejšemu poganstvu? Kateremu naj sedaj verjamem?'

Notranji glas mi je precej jasno odgovoril: 'Veruj v Božjo Besedo!' In jaz sem naredil, kot mi je velel notranji glas.

Iz dneva v dan mi je postajalo jasno, da sem imel prav. Kajti oklenil sem se ga z vsem srcem in sem bil v duhu in v resnici prepričan o vsem, v kar sem zvesto veroval in delal, namreč, da je

Kristusov nauk čista in edina resnična Božja Beseda, v kateri edini se vse odrešenje in večno življenje lahko išče in najde.

Bog je nespremenljiv. Kakršen je bil, bo tudi ostal edini brezkončni, nadvse popolni večni Duh iz najčistejše ljubezni. Le kako je mogel osnovati cerkev v Rimu, ki ne pridiga nič drugega kot sovraštvo in preganjanje, pogubo, smrt in pekel? `Ne, večno ne!` je rekel glas v meni, `kdorkoli sodi in obsoja svoje brate, je sam sojen in obsojen! Tudi ti ne sodi in ne obsojaj nikogar v svojem srcu in ne boš sojen!` Tako sem slišal in sem se po temu ravnal. Seveda, vedno bolj in bolj jasno sem uvideval, kako rimski duhovniki ravnajo z Gospodovim duhom tisočkrat slabše, kot tisti, ki so ga nekoč dejansko fizično križali. Kakorkoli, nikoli jih nisem obsojal, ampak sem v srcu vedno govoril: `Gospod odpusti jim, saj so vsi slepi kot kamen in ne vedo kaj delajo!`

Vedno bolj in bolj sem spoznaval in dojemal Gospodovo neskončno ljubezen. Tako je moja ljubezen do njega silno narasla v meni tako zelo, da jo tudi vse moje zemeljsko trpljenje ni moglo niti najmanj zmanjšati, ampak se je celo vedno bolj in bolj večala! In tako vam pravim zelo prosto in odkrito: Kristus je moja ljubezen in moje življenje - tudi v peklu, če naj bom od vas obsojen; celo pekel me ne bo za Njega prikrajšal!

Zelo dobro se zavedam, da sem nadvse nevreden grešnik pred Bogom, nevreden da dvigne oči tja, kjer On, Najsvetejši, prebiva! Toda povejte mi, kje v širjavi Božje neskončnosti obstaja angel ali človeško bitje, ki bi lahko govorilo kot Gospod: `Kdo od vas Me lahko obtoži greha.` Resnično je za mene bolj blagoslovljeno reči: `Gospod, jaz sem najbolj nevreden!` kot pa: `Jaz sem najbolj vreden tvoje Milosti!` Jaz in zagotovo tudi vi, lahko rečemo, tudi če smo naredili vse, kar nam je zapovedal: `Gospod, mi smo Tvoji nadvse nekoristni služabniki in niti najmanj ne zaslužimo Tvoje milosti. O Gospod, o Oče! Potemtakem, zaradi Tvoje edine brezkončne dobrote do nas nevrednih, bodi usmiljen in milosten z nami!`

To je edina pravica katero lahko izrečemo in zahtevamo; vse kar gre preko tega je, po mojem mnenju, smrtni greh, časovno in večno! Upam, da boste sedaj razumeli, zakaj sem tako malo čislal litanije in plačane molitve. Toda vedno sem se zavzemal za resnično posredovanje resnice in ljubezni srca enega brata proti drugemu in to sedaj tudi vas prosim. Kakorkoli, naredite lahko kar hočete. Toda v vsem naj se večno zgodi Gospodova najsvetejša volja!"

Reče tisti v belem, v svojem srcu navdušen nad tem čudovitim bratom: "Dragi brat, vidimo tvojo resnično iskrenost, pogum in vnemo za Gospoda, ki je resnično kot skala. Toda vprašaj tvoje srce, če bi si upal tako govoriti pred Gospodom?"

Reče revež: "Samo moja brezmejna ljubezen do Njega bi mi lahko zavezala jezik, toda nikoli ne bi zmanjšala mojega poguma. In resnično ni potrebno veliko poguma, da nekdo pred Samim Bogom prizna, da se ima za resnično nevrednega služabnika, ki je odvisen samo od Njegovega usmiljenja in milosti. Oh, nikoli se nisem bal Kristusa v dejanskem smislu, ker sem Ga preveč ljubil, da bi se Ga bal. Sedaj mi povejte ali bom še dolgo ostal tukaj ali ne. Zagotovo bi želel vedeti, kam moram iti!"

Reče mož v belem: "Samo še malo potrpežljivosti, ker moramo še nekoga počakati v tvojo korist. Takoj ko prispe in ti prinese Gospodovo rabsodbo, boš v trenutku odposlan in boš šel, kot veleva Božja volja. Poglej, že se približuje iz smeri jutra; kmalu bo tukaj. Ali se ne bojiš njega, ki prihaja v imenu Gospodovem?"

Reče revež: "O, ne! Ker sem ljubil Gospoda nadvse, kako bi se mogel bati tistega, katerega On pošlje k meni?"

Govori mož v belem: "Sam veš, dragi brat, da celo najbolj pravični greši sedemkrat dnevno, brez da bi se zavedal, da greši? Če sedaj sešteješ vse dni začeni z letom, ko si postal prišteven in jih pomnožiš s sedem, se bo kot rezultat pojavila precejšna številka smrtnih grehov, še posebno - po Ignaciju iz Lojole - če štirje majhni štejejo za enega velikega! In če poslanec prispe s takšnim računom, ali boš še vedno brez strahu pred Gospodovim poslancem?"

Reče revež: "Ne in ponavljam, prav nič! Odkrito vam moram priznati, moji ljubi prijatelji, da bom popolnoma srečen, ker bom veljal za resnično velikega grešnika! Kajti greh ne povzdiguje,

ampak me poniža, to je prav in pravilno. Na zemlji sem pogosto tako čutil, ko se nisem vedno za zelo kratek čas zavedal nobenega greha, posebno po spovedi. Takrat sem bil precej ponosen na mojo navidezno čisto moralno neoporečnost in ko sem slučajno srečal takšnega bednika, sem si potihem rekel:

‘Hvala Bogu, da nisem takšen kot ta človek, ki ne upošteva Boga in vso človeško pravičnost!’

Ko sem kmalu potem jaz sam storil kakšen greh, sem mislil v vsej skesanosti svojega srca, ko sem videl drugega grešnika: "Glej, ta, katerega si imel za slabega človeka, je mogoče mnogo čistejši pred Bogom, kot ti. Torej, Ti, O Bog, bodi usmiljen in milostljiv meni, ubogemu grešniku! Kajti sedaj se niti ne čutim vrednega, da bi povzdignil oči k tvojim nebesom! In to, prijatelji, je gotovo boljši način razmišljanja in bolj vredno navadnega grešnika, kot pa razmišljanje in govorjenje pri sebi: ‘Gospod, jaz sem čist, ker sem se držal vse postave od otroštva, in tako sedaj v popolnosti pričakujem obljubljeni nagrado od Tebe!’

Vendar, jaz vem, prijatelji, da sem grešen človek pred Bogom. Torej sem samo ponižen in si ne delam utvar glede kakršnihkoli zaslug, ampak vse samo od Njegovega milosti in usmiljenja.

Zares nisem uspel spoznati, kakšne zasluge bi lahko ustvarjena bitja imela pred vsemogočnim Bogom, Ki sam lahko naredi vse stvari in nikoli ne potrebuje našo pomoč. Ali so slučajno pomagali Gospodu Bogu ustvariti nebesa in zemljo, ali končno odrešitev? Ali nekdo koristi Bogu, edinemu Svetemu, če bolj ali manj upošteva postavo, ki jo je podal Bog, za lastno korist? Bog bi bil tudi brez nas tako popoln Bog, kot tudi On sedaj je, ker je naš edini namen, da sprejmemo Njegovo neskončno usmiljenje, milost in ne, kot je, da Mu služimo na drugačen popolnoma nepotreben način.

Vidite, tako sem vedno razmišljal in tudi vedno bom, če predpostavljam, da bom blagoslovljen z večnim obstojem! Vendar ne vidim nobenega razloga, zakaj naj bi se sedaj bal Božjega odposlanca, kot tudi Samega Gospoda. Seveda se bojim Gospoda, toda ne kot kriminalca, ampak kot ljubimec, ki se ima za preveč grešnega in nevrednega, da bi ljubil Gospoda z njegovim nečistim srcem in vso življensko močjo. Kaj vi, dragi prijatelji, sedaj mislite; ali imam prav ali ne?"

Reče tisti v belem: "Sedaj čisto jasno vidimo, da nam ne boš dopustil, da te spreobrnemo. In tako ti ne bomo povzročali nič več težav in bomo vse prepustili tistemu, ki sedaj prihaja, Glej, je že tukaj!"

Naenkrat pristopi poslanec k revežu na nadvse prijateljski način, ga prijazno prime za roke in govori: "Ljubi brat, vzdigni se iz tvojih posmrtnih ostankov in ponovno vstani v večno življenje v tvojem Bogu in Gospodu, Katerega si vedno ljubil iz vsega srca v Jezusu Kristusu!"

Revež sedaj v trenutku vstane v popolni svobodi in napolnjen z veliko močjo in krepkostjo govori odposlanecu, ki izgleda preprosto in skromno: "Vzvišeni sel vsemogočnega Boga! Ko si razširil tvoje roke, me je preko celega telesa preplaval neopisljiv občutek blaženosti. To jemljem kot najbolj prepričljiv dokaz, da si ti resnično odposlanec Najvišjega poslan k meni, ubogemu grešniku. Ker nisi to samo zaradi teh treh bratov, ki so mi poskušali viliti veliki strah pred teboj, ampak resnično v skladu z mojim sedanjim nezmotljivim občutjem, mi milostno zaupaj, kaj morem pričakovati od nadvse strogega najvišjega Božjega sodišča? Nimam nikakršnih zaslug in jih tudi ne bom imel. Vendar, ker sem očiten in veliki grešnik pred Bogom, mi le povej ali lahko upam na milost in usmiljenje?"

Govori odposlanec: "Ljubi brat, le kako moreš kaj takšnega vprašati? Tvoje srce je polno ljubezni do Gospoda - to je tudi že Gospod Jezus v tebi, Ki je Sam Bog od večnosti do večnosti! Kako lahko tisti, ki že ima Jezusa v svojem srcu, vprašuje, če lahko upa na milost in usmiljenje? Rečem ti: ti si že sedaj blagoslovljen in ne boš nikoli videl sodbe v sebi! Sedaj pojdi z menoj pred tvojega Boga, pred tvojega nadvse ljubečega Očeta, da prejmeš tisto, kar je bilo tako obilno pripravljeno tistim, ki Ga, tako kot ti, ljubijo v vsej resnici nadvse!"

Govori revež: "Oh vzvišeni Božji odposlanec! Odpusti mi, toda ne morem ti tja slediti! Kajti večno nisem vreden takšne milosti. Namesto tega me odpelji na majhen, tihi kraj, kjer prebivajo

nezaslužna, nadvse manjvredna blagoslovljena bitja moje vrste, kjer bom z upanjem pričakoval, da bom ugledal od daleč Gospoda Jezusa enkrat na vsakih sto let, in bom tako blagoslovljen kot najčistejšji najpopolnejši angeli! Poleg tega ne bi mogel prenesti, če bi se mi Gospod Jezus preveč približal, kajti moja neizmerna velika in mogočna ljubezen do Njega bi me raztrgala, če bi se Mu približal! Torej naredi, kar te prosim v vsej pravični skesanosti mojega srca."

Reče odposlanec: "Moj najdražji brat, tako ne more biti; poglej, takšna je Gospodova volja! Če jaz lahko prenesem Gospodovo neposredno bližino, jo boš tudi ti. Torej samo pojdi naprej in ne bodi niti namanj plah! Rečem ti, midva bova sigurno prišla pred Gospoda!"

Reče revež: "Dobro torej, v Gospodovem imenu, če res tako meniš, se bom opogumil! Toda povej mi, zakaj ti trije bratje v belem strmijo v naju, kot da bi bili ganjeni in očarani do konca? Ali že kje vidijo Gospoda?"

Govori odposlanec: "Temu je lahko tako; oni so potihem vzhičeni nad teboj, kot tudi nad vsakim, ki prispe sem tako kot ti, s takšno ljubeznijo. Poglej tja proti jutru, kjer se vzdigujejo nizki hribi, osvetljeni z nadvse veličastno zarjo, tjakaj se vije najina pot, katero bova premagala z lahkoto in v kratkem času. Iz tistega grebena tam boš takoj zagledal novi sveti Jeruzalem, večno Božje mesto, kjer boš večno prebival!"

Reče revež: "Oh brat, kako veličastno, kako božansko čisto sije ta veličastna jutranja svetloba, kakšne veličastvene oblike oblakov! In šele ti nadvse čudoviti travniki in majhna drevesa! Oh ti, nedoumljivi nebeški svet! Kaj je vsa slava sveta v primerjavi s teboj? Toda vidim tudi veliko množico, ki se nama približuje in slišim nebeško lepe himne! Oh kakšna ubranost! Le kdo bi lahko dognal njihove neizmerno globoke zvoke? Kako mogočno se bleščijo ti, ki se nama približujejo. Le kako bom izgledal med njimi v teh capah, ki še zelo zemeljsko izgledajo?"

O Bog, O Bog! Ne morem več tega prenašati! Glej, so že zelo blizu in sedaj, sedaj - kaj je to? Padajo na kolena in obraze pred nama in izgledajo polni kesanja? Ali se mogoče Sam Gospod približuje tej množici iz kakšne druge smeri? Oh, daj razloži mi, kaj naj bi to pomenilo!"

Govori odposlanec: "Lahko je nekako tako. Takoj bova videla, kaj je to. Samo še malo potrpljenja, v nekaj korakih bova dosegla vrh in videla bova, kaj se tam dogaja."

Reče revež: "Oh ti moj nadvse vzvišeni prijatelj, začenjam se najbolj nenavadno počutiti! Le zamisli si, kako more nekemu izmed nas biti in se počutiti - prvokrat zagledati Boga nebes in zemlje, Gospoda vsega življenja in smrti! Oh prijatelj, trepetam od strahu in hrepenenja in v skrajnem radostnem pričakovanju stvari, ki bodo prišle. Resnično, še nekaj korakov in bova na grebenu! Oh, oh, kaj sedaj vidim?"

Oh prijatelj, ali se ne bojiš Boga, če ga občasno srečaš ob podobnih priložnostnih? Ali si že tako navajen tega, da nič več ne maraš za to? In vendar vidim, da tako ta množica, kot tudi trije bratje, ki nama sledijo niso nič manj ganjeni kot sem jaz. Samo ti si čisto brezbrizen in imaš izraz, kot da je vse kar se tukaj dogaja dokaj nepomembno. Oh, daj povej mi, kako je to razumeti? Naj se obnašam tako kot ti, kar bi bilo za mene celo nemogoče?"

Reče odposlanec: "Moj najdražji brat, kmalu boš razumel, zakaj nimam nobenega strahu pred Bogom, in zakaj se ne obnašam kot najini trije tovariši, kot ti ali kot množica. Vsekakor je bolje, da se obnašaš tako kot jaz; in kmalu se boš prepričal, da je tvoj strah ničev. Kajti povem ti, Gospod vsega tega ne zahteva. Vendar, če otroci izkazujejo njihovo iskreno ljubezen in ponižnost, ne delujejo ravno napačno.

Toda vem, da si bil prej popolnoma brez strahu pred tistimi tremi, ki so te sprejeli, in to mi je bilo zelo všeč - čeprav so poskušali vse, da bi ti nagnali strah v kosti. Kako to, da si sedaj naenkrat tako prestrašen?"

Reče revež: "Iskreno rečeno, takrat nisem imel nobene predstve o takšnem neskončnem veličastvu Boga in Njegovih svetih nebes, toda sedaj imam pred svojimi očmi to, o čemer prej niti razmišljati nisem upal. Toda tam je čisto drugače. Le kako mora Bog izgledati, da mu ti izkazujejo tako veliko spoštovanje, resnično nadvse sveto spoštovanje pred Bogom, Neskončnim, pred

Vsemogočnim Bogom! Ali bodo moje še vedno omejene in slepe oči zmožne videti Božje obličje?"

Reče odposlanec: "V redu, v redu, najljubši brat, vse se bo dobro obrnilo. Če še nisi oslepil do sedaj, bo vse v redu. Bodi čisto miren, sva že na grebenu, in tam na obzorju, nad katerim vidiš tisto Božje sonce, katerega svetloba razsvetljuje vsa nebesa in srca vseh človeških bitij in angelov, že vidiš sveto Božje mesto, v katerem boš večno prebival v Meni. Pohitiva in bova kmalu tam?"

Revež sedaj osuplo gleda in je skoraj čisto ves iz sebe zaradi začudenja. Samo nezmožen videti kakršnikoli razlog, zakaj je množica v takšnem kesanju, mu sedaj sledi skupaj s tremi in neprestano prepevajo nadvse vzvišene Psalme v čast Bogu na najbolj ubran način.

Ko si je do pikice natančno in blaženo ogledal to neprimerljivo nebeško pokrajino, čez nekaj časa vpraša, rekoč: "Oh najdražji prijatelj in brat! Daj povej mi, kje tisti, ki nam sledijo, vidijo Gospoda Boga, kajti pojejo natanko tako, kot da bi bil On med njimi. Če pogledam na desno in levo in naprej in nazaj, še vedno ne vidim ničesar, kar bi me lahko spominjalo na Boga. ali so moje oči še vedno preveč omejene ali preveč nevedne, da gledajo nadvse sveto obličje Boga? - To zadnje bo verjetno veljalo v neskončnost? Če sem odkrit, mi to najbolj ustreza, kajti čutim, in Bog bo to vedel in videl najbolje, da ne bi mogel prenesti Njegovega nadvse svetega obličja. Oh, že sedaj sem nadvse srečen, ko vidim vsa Nebesa skupaj s teboj, in da me Bog vidi. Seveda, kot veš, bi tudi jaz rad Njega videl vsaj enkrat, Njega, Katerega ljubim tako močno, toda predvsem, če sem odkrit, v osebi Gospoda Jezusa Kristusa.

Oh, če bi vsaj lahko enkrat videl dragega, ljubečega, nadvse ljubljenega Gospoda Jezusa, bi bil najblaženejši in najsrečnejši človek vseh nebes!"

Reče odposlanec: "Povem ti, umiri svoje razmišljanje in kmalu se boš prepričal, da boš videl Jezusa prej kot misliš. Da, rečem ti, pravzaprav Ga že vidiš, samo prepoznaš Ga še ne! Torej umiri svoje misli!"

Revež se zopet ogleduje na vse strani, da bi ugledal Jezusa. toda še vedno ne vidi nikogar, katerega bi lahko imel za Jezusa. Znova se obrne na odposlanca in reče: "To je resnično čudno! Rekel si, da Ga že vidiš, samo jaz Ga ne uspem prepoznati. Podrobno sem pregledal vse, ki nama sledijo, toda On že ne more biti med njimi, ker so vsi polni kesanja in ganjeni zaradi globokega čaščenja, in vsi enoglasno slavijo in hvalijo Jezusa, Gospoda večnosti. Trije možje v belem počnejo enako, in tako je po mojem mnenju težko verjetno, da je Gospod Jezus Jehova vidno prisoten med njimi. In vendar si rekel, da sem Ga videl! Oh, rotim te, povej mi: kdaj in kje Ga bom zagledal?"

Govori odposlanec: "Poglej Božje mesto, v bližini katerega se že nahajamo, tam ti bo vse postalo jasno. Že se približujemo zunanjemu obzidju in bomo torej kmalu v ožjem delu svetega mesta in samo tam se ti bodo popolnoma odprle oči - podobno, kot dvema učencema, ki sta potovala v Emaus. Torej, pomiri se, kajti tako mora vse biti in se zgoditi, da nihče ne utрпи škode v njegovi odrešitvi, življenju in svobodi. Mimogrede, ali ti je všeč mesto, v katerega vstopava?"

Govori revež: "Oh, prijatelj, le kje naj vzamem besede, da bi lahko opisal ta brezmejno lepoto in veličastvo tega mesta! Koliko nepreštevno veliko je nadvse imenitnih in krasnih palač in vse izgledajo, da so polno nastanjene! Oh Bog, ta lepota, ta krasota. Oh, ti brezmejna veličastnost! Lepota je neopisljiva; noben človeški razum ne more tega dojeti in razumeti! Toda, ker smo že v mestu, vprašujem: Kje je sedaj Emaus, in kje Gospod Jezus, ki je še vedno prikrit mojim očem?"

Govori odposlanec: "Poglej veliko hišo pred katero stojimo, ta bleščeča okna in balkone, iz katerih nas pozdravljajo brezštevni bratje in sestre, to je resnično večni Emaus! Tukaj boš od sedaj naprej večno prebival! In ker že stojimo pred Emausom, katerega lahko čisto dobro vidiš, obrni se k Meni in Me poglej, in prepoznal boš Njega, po katerem nosiš tako veliko hrepenenje in ljubezen v tvojem srcu!"

Revež si sedaj pazljivo ogleda odposlanca, Ki sem Jaz Sam in Me takoj v odposlancu prepozna. V trenutku pade na kolena in govori: "Oh Ti moj Gospod in moj Bog! Ti Sam si bil odposlanec?"

Oh, Ti nadvse neskončna Večna Ljubezen! Kako, kako, kako - si se mogel Ti tako ponižati, da si naklonil takšno milost meni, najbolj bednemu grešniku?"

Po teh besedah je postal tih v najbolj blaženi ekstazi in je bil pospremljen v bivališče v Moji Hiši.

Sedaj si lahko z lahkoto predstavljate nadalje stanje blaženosti tega moža, tako kot njegov večni poziv k ljubezenski dejavnosti. Naj torej sedaj zaključimo s tem prizorom in nadaljujmo z naslednjim. *Amen.*"

Zadnje poglavje podano v zaporedju "Duhovnih prizorov" (Prizori umiranja) se ukvarja z onostranskim razvojem pomembnega moža na takratni sodobni politični sceni, kot opisujeta dve veliki zbirki (naslov: *Od Pekla do Nebes*⁸) Roberta Bluma, katerega je ustrelil vojaški vod na Dunaju leta 1848 z ukazom Princa Windischgraetza, kot revolucionarja. Priče smo njegovemu duhovnemu prebujenju v onostranstvu in tudi kako se v njegovem domišljijem svetu Sam Gospod približuje temu resnično zelo ljubemu možu, z namenom, da ga osvobodi vseh posvetnih napak, in ga naredi očiščenega za očiščevalca mnogih drugih duš, ki so se dotaknile tega področja delovanja že za časa zemeljskega življenja.

Tukaj podan opis predstavlja obilico velikih vtisov in predlogov, sodobnih dogodkov, osebnostnih označb, globokega vpogleda v življenje duše in podaja razumljivo sliko onostranskega sveta, posebno še iz vidika duše obujene v samoti, in nato širitev pogleda na vse strani, zajemajočega vse človeštvo in stvarjenja.

⁸ Dve knjigi, od katerih ima vsaka 530 strani. Ti dve nista prevedeni v angleščino.

Mnogi ljudje, ki imajo drugače glavo in srce na pravem mestu, se, če so kakorkoli slabotni v veri, ukvarjajo z usodnim vprašanjem ali obstaja po tem kratkem zemeljskem življenju drugo življenje, kakšne vrste je in ali se bo človek prepoznal kot takšen, kakršen je bil tukaj? Nadalje, ali mu bo ostala zemeljska zavest in celoten spomin na zemeljske okoliščine ali pa da nista njegovo zavedanje in celoten spomin podobna tistemu v sanjah, kjer se sanjajoča oseba prepozna kot natančno takšna, kot je bila, ko je živela svoje zavestno zemeljsko življenje, jasno se zavedajoča svoje lastne subjektivnosti, samo pod popolnoma novimi pogoji; kjer vse podobe njegovega objektivnega zemeljskega življenja, razen nekaj vtisov, ki so globoko vtisnjeni v njegovo zavest - kot najbližji sorodniki, pogosto z naslajajočim užitkom obiskani in ljubljani prostori, in še ti samo pogojno in v drugačni obliki - izgubijo skoraj ves obstoj. In ali obstajajo tam v širnem onostranstvu ob takšnih duhovnih pogojih življenja, ki so podobni preroškim sanjam, ponovna srečanja med prijatelji, ki se medsebojno prepoznajo?

In Jaz, Gospod, pravim in odgovarjam na to obsežno vprašanje: Da, na takšen ali drugačen način! Odvisno je od tega, ali je človek živel svoje poskusno življenje bolj ali manj popolno v skladu z Mojim redom, razkritim vsemu človeštvu.

Kdorkoli je že tukaj dosegel resnično in popolno prerojenje svojega duha, kar lahko vsak z lahkoto doseže, živi kot popolnoma prerojen na tak način, da mu je duhovni svet z vsemi svojimi stanji in tudi učinki, s katerimi vpliva na materialni svet, popolnoma razpoznaven, podobno kot materialni svet. Zapustitev njegovega fizičnega telesa, ki je samo po sebi vendar nezmožno živega zavedanja in spomina, sploh ne more spremeniti njegovo mišljenje, spomin in njegovo živo subjektivno in objektivno zavedanje.

Ker je življenje in njegovi medsebojni učinki že prešlo v duha, ki je večno vedno v najvišjem in čistem samo-zavedanju in večno vzvišen (superioren) nad vso materijo, ki se samo prikazuje (manifestira), kot misel ali ideja zgoščena (fiksirana) za določen čas, rečem: Vsakomur, ki je zmožen jasnega mišljenja, bi moralo biti zelo očitno razumljivo - še posebno, ker ima dostop do tisočih dokazov iz življenja somnambulistov (ljudje, ki govorijo v spanju - mesečniki) in mnogih jasnovidev in prerokov - da mora čisto-duhovno življenje v onostranstvu biti veliko bolj popolno v polnem zavedanju samega sebe in vseh subjektivnih in objektivnih dogodkov, okoliščin in ureditev življenja, skupaj z oblastjo (superiornostjo) duha nad materijo - ki ni, kot prikazano, nič drugega kot zgoščen izraz njegovih misli in idej - in je večno sam po sebi luč, življenje, energija, in najpopolnejša zavest.

Kakorkoli, ker ne samo posamezno, ampak vsa človeška bitja, ki živijo po Mojem redu, prehajajo v enako nadvse popolno življenje, je vprašanje o poslednjem ponovnem druženju brezpredmetno, ker posedujejo ljudje že v tem nepopolnem življenju kot ličinke sposobnost medsebojnega prepoznavanja in naravnega druženja, kar ne morejo zanikati ali o tem dvomiti, bodo toliko bolj posedovali to zmožnost v nadvse popolnem, pred-duhovnem življenju, kjer je njihov celoten značaj neminljiv izraz in osnovno pravilo vsega življenja in vseh njegovih pogojev in dogodkov! Brez dvoma, v tem svetu duša prepozna skozi telo, preko njenega duha, domače in poznane ljudi, se lahko spoprijatelji z drugimi in razvija intimne zveze in jih je tako zmožna ob vsakem času prepoznati po obliki in značaju. Če lahko duša in duh to naredita skozi tisoč zaporniških zidov takšnega mrtvega telesa, koliko bolj bo zmožna to doseči v njeni popolnoma osvobojeni obliki, kot so že to večkrat opazili somnambulisti, ki ponavadi s trdno zaprtimi očmi do obisti hitro in natančno prepoznajo ne samo tiste, ki ga obkrožajo, ampak tudi ljudi v oddaljenih deželah, o katerih jim postavljajo vprašanja in katere hitro in zanesljivo prepoznajo! Kljub temu ni duša še tako razvitega somnambulista še zdaleč v tako svobodnem stanju, kot je tisto od še bolj nepopolne duše, ko zapusti svoje telo!

Zaradi svojih grešnih nagnjenj nepopolna duša po njeni osvoboditvi iz telesa, kmalu postane vedno bolj in bolj temna. Seveda, takšna duša ne vidi ničesar, kar pripada svetu, kar je zelo pomembno, saj bi lahko v tem primeru povzročila precejšno škodo na svetu in še posebno tistim, katere ima za svoje sovražnike. Takšne duše in pripadajoči duhovi vidijo le to, kar se razvija v njihovi fantazijski domišljiji, kot najnižji sanjski svet. V takšnem namišljenem svetu takšna duša običajno ostane več sto let, neprepoznovojča neprestano prihajajoče duše, čeprav so bile njeni sorodniki, kateri jo v hipu prepoznajo. Te vidijo le svoj dolgotrajen domišljijski svet in so torej edino dostopne za poučevanje angelov preko korespondenc, katere so angeli zmožni vstaviti v domišljijski svet takšne slepe duše.

Če sprejmejo poduk in s tem poboljšajo svojo voljo, njihov domišljijski svet postopoma izgine, in vedno bolj in bolj pridejo k resnični svetlobi in so potem zmožni videti vse kar jih obkroža, kot tudi njihove sorodnike in prijatelje. Kmalu jih prepoznajo kot take in so zelo veseli, da so z njimi.

Če pa ni poboljšanja, ostanejo v svojem neprestano se slabšajočem sanjskem svetu brezmejno dolgo časa. Torej ni nobenega dvoma o veselem ponovnem srečanju in prepoznavanju. Tako kot se fizično človeško bitje v zelo živih sanjah ne more spominjati svojega življenja v najmanjši podrobnosti, vidi samo tisto, kar mu njegova domišljija predoči kot resnično, tako malo, in še celo manj se temna duša v onostranstvu lahko spominja ali prepozna karkoli znotraj področja njenih sanj. Kajti ona ni nikoli v aktivno dejavnem, ampak vedno samo v pasivno nedejavnem stanju, iz katerega se lahko sama izkoplje samo po skoraj neskončnem času, v zemeljskem pomenu besede.

Če oseba ni tukaj vsaj na pol prerojena, se nahaja v onostranstvu bolj ali manj v zgoraj omenjenem stanju, glede katerega ne more sama ničesar napraviti, kot zarodek v maternici, katerega premikanje je odvisno od zunanjega stanja matere. Vendar je kljub temu stanje takšne duše popolnoma drugačno in nepodobno stanju zarodka v maternici. Odkrito rečeno, je razlika v tem, da je zarodek v maternici, v kateri se razvija, vseskozi pasivno nedejaven, temna duša pa je vseskozi sama po sebi aktivno dejavna in istočasno trpi, ter ne more postati nedejavna, ker to nedejavnost zavrača, ker ji povzroča nadaljnje trpljenje.

Kako je s tem?

Če je človeško bitje na tem svetu naredilo zelo malo ali nič za oživljenje in razvoj tega, kar je skrito v srcu duše; če usmeri vse svoje sposobnosti k zunanjemu razumu (intelektu), katerega uporablja, da bi pridobil vsakovrstne zemeljske zaklade in s tem največjo naslado in najokusnejše zalogaje in nadvse čutna poželjenja. Ko takšna duša prispe v onostranstvo, je njena božanska svetlobna celica tesno zaprta in nedosegljiva. Toda ko nekdo umre, svetloba razuma, ki je dejansko samo kombinacija zemeljskih materialnih slik, ki so vidne duši v večih milijonih gladkih površin možganskih tablet in iz katerih duša vedno, kot neumni astrologi, nekaj tehtno preračunava in jo njeno praznoverje sili, da po tem deluje, ostane v svetu, kot slika v galeriji ljubitelja umetnosti. Kot posledica tega, mora takšna duša prispeti v duhovni svet kot popolnoma zatemnjena, samo z zavedanjem ali prikazovanjem življenja in se spominja samo svojih zemeljskih stanj in okoliščin, glede na to kako so odtisnjene v možganskih celicah duše (kar odgovarja fizičnim možganom) v odgovarjajočih simbolih, katere občutljiva duša čuti in se jih zaveda, čeprav jih jasno ne vidi, zaradi njene zatemnitve.

Lahko je razumeti in občutiti, da takšno stanje zelo kmalu postane neznosno za dušo, navajeno vseh čutnih poželjenj življenja. Kmalu se takšne duše polasti velik strah in tesnoba in, končno, velika jeza in bes, kar v njej povzroči neko vrsto žarečega sija.

Kajti, kjerkoli nekdo vidi veliko dejavnost v materialnem svetu, ki je pod obsodbo - kot na primer močno burjo, veliko valovanje morja, močno trenje med dvema predmetoma podobne ali različne vrste, velik pristisk s katerim eden predmet deluje na drugega in tako dalje, bo, posebno ponoči, opazil poleg tudi ogenj ali svetlobo, ali pa vsaj žareči sij. To znanstveniki običajno, vendar ne vedno pravilno, označujejo s pojmom elektrika. Dejansko in popolnoma resnično to ni nič drugega, kot razdraženje naravnih duhov, ki so bolj ali manj trdno ujeti v vsej materiji. Bolj kot jih je lahko razdražiti, močnejše je njihovo ujetništvo. Če je njihovo ujetništvo manj trdo, kot na

primer v zraku, v vodi, v glini in ostalih tekočih in mehkih telesih, je sorazmerno potrebna precej bolj živahna vzpodbuda, da se lahko naravni duhovi, ki ne morejo tako hitro izskočiti iz materije, vzburijo in zaradi hitrega premikanja znotraj njihove svetlobe in zelo očitnega zvijanja postanejo vidni kot svetloba ali žareči sij.

Vsak bistroumen opazovalec lahko z lahkoto iz tisočih pojavov v naravi sklepa in prepozna, da vzburljanje naravnih duhov sestoji iz nihanja (vibracije). Kadarkoli je kakšno človeško ali živalsko bitje v svoji naravi zelo razburjeno, opazimo njegovo tresenje, ki izvira iz vzburljanja naravnih duhov, ki so ujeti v mesu in krvi. Struna na glasbenem instrumentu zaniha, ko jo premaknemo ali po njej udarimo, ker se duhovi ujeti v materijo strune vzburijo zaradi udarca. Žar vsake svetlobe ni nič drugega kot osvoboditev naravnih duhov, ki so ujeti v materiji in se vedno bolj in bolj izraža v naraščajoče vidnem nihanju (vibriranju), katerega povzroči delovanje naravnih duhov, ki se osvobajajo. Obstaja še na tisoče in tisoče primerov, kjer lahko opazamo podobne pojave.

Kot je bilo rečeno, duša ob izgubi njene zemeljske svetlobe in vsega iz tega izvirajoča poželenja, najprej občuti veliki strah in tesnobo in, nazadnje, veliko jezo in bes, kar povzroči v njej nekakšen žareči sijaj. Ta sijaj se razvija v naravi duše na enak način, kot v naravnem svetu.

Prvo takšno vzburljanje brezštevilnih duhovnih duševnih specifik, se v vsaki duši odraža kot strah. Bolj kot vse specifik naraščajoče nihajo, jim njihovi obliki dodeljeni prostor kmalu postane neustrezen. Ker zunanja oblika, znotraj katere so v eno življenje združene vse brezštevilne specifik, kmalu postane pretesna, ker se ne more in se ne sme tako hitro povečati, je naravna posledica tega vedno bolj naraščajočega pritiska v vseh smereh, vzbuditev v konkretnem ali boljše posameznem življenju, občutka strahu.

Če pritisk in priganjanje narašča in traja nekaj časa, se razvije duhovno vrenje (fermentacija), ki se imenuje jeza. Kot je v naravi posledica naraščajočega vrenja skrajna razdražljivost, je tudi končni rezultat velikega vrenja dušnih specifik skrajna razdražljivost, in to se imenuje bes. Takšen bes je potem vzrok žarečega sijaja, ki se, če narašča, na koncu preoblikuje v ogenj, ki se kot najslabša oblika življenja imenuje bes in se dejansko imenuje, in tudi je, pekel.

Če sedaj preminula duša začne žareče sijati, začne nejasno prepoznavati duhovno vtisnjena znamenja (stigme), prisotna v njenih možganih in kmalu spozna, da je tam veliko hudobnega in malo tega, kar je po naravi dobro. V tem mraku često zamenja mušico za slona in obratno slona za mušico. Takšna zasanjanost pripomore k vsem vrstam puhlim in prosojnim, lahko rečemo brezobličnim oblikam, kot so gradovi v zraku mladega moža, zaljubljenega v svetu, ki se zaradi žive predstave neredko naenkrat pojavijo, samo da bi ponovno izginili v nič ob naslednji pobudi.

Kadar je duša na ta način, nezmožna, da dospe do kakršnekoli dalj časa trajajoče stvarnosti, vedno bolj vzburljena in razdražena zaradi trenutno bežečih slik, ki so bolj karikature, kot pa dobro urejene slike, tako da to že vpliva na njeno najglobljo notranjost, pride v tej notranji naravi do dejavnosti, ki ima, kakorkoli, čisto drugačne lastnosti.

S tem delovanjem (izhajajoče iz prvobitnega duha iz Boga) se napačno delovanje duše umiri tako, da na koncu duša, kot da bi spala, torej mirovala in v tem mirovanju bolj združena z njenim prvobitnim duhom iz Mene, vstopi v sanjam podobno stanje, kjer tudi ostane, ter se tu počuti zelo udobno, to je stanje katerega so včasih pravadni dušni in življenski filozofi imenovali spanje duše.

Prvobitni duh, ki je sedaj dejaven nasprotno dušnim željam, nato ustvarja vedno več in več takšnih slik, ki po eni strani vedno vsebujejo, kar sebično tiranski in poželenj iščoči duši ugaja. Toda takoj, ko ta poskuša lakomno poseči po sliki v njenih sanjah, katere ima seveda za resničnost, se bodisi razblini ali zbeži. Po drugi strani, je duši dano tudi to, kar je zanjo dobro, in če se tega oprime in uporabi na resnično najboljši način, se to trajajoče zadrži, in tako se začne iz sanj razvijati (za dušo) nespremenljiv in stalen svet.

Bolj kot se duša oprime tega, kar ji ponuja prvobitni duh, bolj se z njim združuje in tako se enkrat z njim popolnoma združi in se skupaj z njim zlije s prvobitno svetlobo in z vso resnico iz nje. In kmalu se popolnoma spozna in tudi vse znance in sorodnike in ki jo potem običajno osebno predajo Meni osebno, kjer ji je potem, v skladu z njeno stopnjo popolnosti in združitve z duhom,

dano vedno več luči in modrosti in popolna zmožnost vpogleda v naravni svet in biti koristno dejavna. Ne potrebujemo nobenega dodatnega dokaza, da je, v tem primeru, splošno ponovno srečanje čisto naravna posledica njene duhovne popolnosti.

Toda kaj se zgodi pozneje s temi dušami, katerih sebična, poželjenj iščoča misel se ne more znebiti navideznih slik in prikazni svojega življenja sanj, v onostranstvu ob dobrih pojavih? Vprašujem, kaj se zgodi s takšno dušo, ki se vedno bolj in bolj utaplja v besu, ker ne more prijetei in obdržati stvari, ki se ji pojavljajo v duhu? Ali v tem primeru tudi pride do ponovnega srečanja? Ne, trdim Jaz, tu ni nobenega ponovnega srečanja!

Takšen lastni dušin duh bo potem postal njen najbolj neizprosni sodnik. Na koncu dovoli duši, da pride do varljivih stvari in predmetov, ter v njih najde lastno grešno veselje, toda takšna radost se vselej sprevrže v največjo in žgočo bolečino duše in jo ponovno za dolgo časa zagrne v temo.

Duh potem dovoli takšni zatemnjeni duši, ki je v največjem besu, ki žari iz nje, podarjajoč ji grešno hudobno luč, preko katere postane zmožna zaznavanja svoje vrste, da resnično sreča takšne duše.

Posledica tega je takojšnje druženje in povezovanje tistih, ki medsebojno razpravljajo o njihovi jezi. V sanjskem svetu, katerega takšne duše zamenjujejo za resničnega, se medsebojno utrjujejo proti sovražnikom, s katerim se soočajo proti njihovi volji in žareči od maščevanja prisegajo, da raje ubijejo sami sebe, kot pa da bi se sprijaznili z najmanjšim božanskim redom.

V takšni utrdbi, za katero so vzeli material iz njihove domišljije - pod pogojem, da so zmožni kakršnekoli predstave v njihovem žarečem besu - pogosto ostanejo zelo dolgo časa, kar pa le še bolj podžge njihovo jezo in bes, tako da pridejo iz lastnih utrd in v hordah iščejo sovražnika, kajti nihče od njih ni poskušal prodreti v njihovo utrdbo, da bi lahko nad njim ohladili svoj bes. Toda njihovo iskanje je zaman. Naletijo samo na druge podobne horde iščoče sovražnika in ko se kmalu združijo z njimi v krdelo, se vsi z vso naglico odpravijo za sovražnikom, brez da bi ga, seveda, našli.

Ko je enkrat nekaj tisoč takšnih nesrečnih duš zbrano skupaj - kar čisti duhovi v duhovnem svetu vidijo kot žareči sij v zraku podoben tistemu, kot ga oddaja goreča hiša na zemlji - izberejo izmed sebe svojega vodjo, katerega imajo za najbolj pogumnega in najbolj modrega. Ta jih potem povede preko terena, ki ponavadi ustreza predstavam takšnih duš - ali ima obliko temnega peščenega pašnika ali pa ogromne ravnine, kjer ni nič drugega kot posušen mah. Ko dolgo časa tavajo po takšnem terenu, pri čemer trpijo veliko lakoto in žejo, ponavadi ne najdejo ničesar razen drugo podobno krdelo, katere vodja žari od besa. Nato se zgodi, da se v njihovi veliki žeji po maščevanju ali medsebojno spopadajo, pohablajo in trgajo drug drugega na koščke, ali pa se združijo pod dvema vodjema. To takoj vodi k trenju, ker vsak od vodij želi biti prvi, katerega izid je po kratkem času vojna med krdeloma.

Ko v takšnih vojnah, takšne zelo nesrečne duše skoraj raztrgajo druga drugo na majhne koščke - seveda samo v njihovi domišljiji - se ponovno, kot to je, pomirijo; in njihov duh jim pokaže, kot v jasnih sanjah, jalovost njihovega neumno slepega prizadevanja in jih opozori na boljšo pot, namreč na spremembo srca.

Občasno nekatere sledijo temu nasvetu in se spreobrnejo. Toda največkrat še celo bolj pobesnijo in padejo nazaj v njihovo brezduhovno čisto duševno stanje, ki je potem še veliko bolj slabše kot predhodno. In takšna stanja so potem že pekel, iz katerega je težko pobegniti. Kdor ne gre po ozki poti svojega srca, ne bo nikoli uspel in lahko v takšnem peklu ostane trilijone zemeljskih let.

Tako je prikazano, kako se življenje duše v onostranstvu razvija v dveh glavnih smereh, ki sta si čisto (diametralno) nasprotni: ali navzgor ali navzdol. Vse to ni mišljeno, da zajame vse pojavne oblike v duhovnem svetu, ampak, kot že omenjeno, samo dve glavni smeri, torej skrajno neumno ali obratno.

Med tema dvema glavnima stanjema obstaja še ogromno število pojavnih oblik, ki ne morejo biti tukaj predmet pogovora, kar pa je bilo zadostno prikazano v delih `Duhovno sonce`, Zemlja in Luna` in v delu `Prizori iz duhovnega sveta`, kot tudi razkrojeno v drugih zapisih in razkritjih o

naravi. Kakorkoli, vse tamkaj opisane pojavne oblike imajo svoje glavno pravilo, ki je tukaj prikazano, in glavne poti navzgor ali navzdol, so kot takšne enake.

Dejansko resnično ponovno srečanje se zgodi edino v božanskem kraljestvu, to je v nebesih, ki napolnjuje prostor vse neskončnosti in je vsepovsod navzoče, katerega vsako človeško bitje lahko doseže samo preko svojega srca.

Kakorkoli, ker je veliko ljudi na zemlji, ki so tako nagnjeni v materializem, da ne vedo čisto nič o duhovni ureditvi stvari in ki tukaj berejo o `naravnih duhovih`, brez da bi o njih sploh kaj vedeli, sledi kratka dodatna razlaga.

Celotna snov (materija) kot tudi čiste duhovne stvaritve niso nič drugega, kot misel zgoščena z vsemogočno voljo Božanstva, in ker prihaja iz srca ali življenja Samega Božanstva in je - ker je iz Boga - dejansko duhovna. Torej, če celotno takoimenovano materijalno stvarstvo ne bi bilo fiksirano, kar bi bilo Bogu čisto lahko mogoče, bi se zopet duhovno ukoreninilo v srcu Boga, kot velika ideja, vidna samo Božanstvu, in neodvisnost brezštevila bitij bi se končala.

Toda Bog večno želi, da se Njegove velike misli in ideje nenehno zavedajo v največji svobodni neodvisnosti. In zato se je Bog zavzel za to edino učinkovito pot, za zagotovitev nespremenljive fiksacije vse božanskih misli in idej.

Brezštevlnim mislim in idejam mora biti postopoma dana vedno večja svoboda, kot je to primer v najmanjših duhovnih delcih, istočasno pa se morajo privlačiti in se zgoščevati (fiksirati) za dolgo časa preko nekakšne vodilne Božje ideje, lebdeči kot vidna svetovna krogla v brezmejnem prostoru misli in idej. Istorodni delci se potem vedno bolj združujejo in napredujejo v vedno bolj popolna bitja, tja do človeka.

Takšni delci, ko so vedno bolj sproščeni iz skupne osnovne ideje (zemeljske krogle), kot tudi še ne sproščeni delci, ki so še vedno fiksirani v osnovni ideji do človeka, se imenujejo `naravni duhovi`. Ti svobodnejši naravni duhovi - ali naravne sile, kot jih imenujejo zemeljski znanstveniki - se nahajajo v dejavno neodvisni obliki v zraku v vodi ali v bolj gibki prsti. Tam izvablajo še vedno trdno ujete duhove v svobodo, z zduževanjem z njimi. Z oblačenjem bolj nesvobodnih duhovov ustvarjajo raznovrstne življenske oblike; najprej rastline, in iz teh mikroskopske živalice in živali vse večjih in največjih vrst. To se nadaljuje vse do človeka, kjer kot duša in tudi, glede na bolj nesvobodni, še vedno grobi sestavni del, kot njegovo telo, dovolj dozori v povsem svobodni neodvisnosti, so potem prisvojeni s strani Božjega prvotnega Bitja samega in so dobesedno - na začetku še vedno kot od zunaj, vzgajani in šolani za poznejše čisto-duhovno, večno stanje.

Tisti, ki se uklonljivo pokorijo takšni vzgoji in prostovoljno sprejmejo red, v katerem edinem je mogoče njihovo večno neodvisno svobodno življenje, dosežejo veliko ponovno snidenje z Njim, iz Katerega so izšli. Spoznali bodo kako in od kje in skozi Katero mogočnost in modrost in nespremenljivo določenost so prešli iz dejanskega neobstoja k najpolnejšemu, najsvobodnejšemu in najneodvisnejšemu obstoju in spoznanju.

Istočasno, ker imajo eden in isti značaj kot njihov prvi Vzrok, bodo sami iz sebe, iz njihove sedaj neločljivo povezane modrosti, ki je enaka božanski modrosti, ustvarjali nove stvaritve in na ta način, popolnoma znotraj Mojega reda, bodo postali stvarniki svojih lastnih nebes, s čimer bodo dosegli resnično ponovno snidenje z vsemi svojimi misli in idejami.

Vse to bo velika, večno trajajoča, resnična ponovna združitev v neskončni polnosti vsega, kar vsebuje božanski duh v svojem večnem obilju. In samo to je potem popolno, veliko ponovno srečanje!

Ocenjujem da, kdor ima oči, da vidi in ušesa, da sliši, bo iz tega potegnil neopisno veliko za svoje lastno večno napredovanje k polnemu prepoznavanju duhovnega življenja.

Toda tistemu, ki bo to prebiral iz neke vrste radovednosti, se v veliki meri skliceval na svoj zemeljski razumski intelekt, se bo godilo tako, kot je lahko razbrati iz tega opisa. Kajti Moje usmiljenjene more in ne sme segati preko meja Mojega nespremenljivega reda, prikazane v vseh njegovih temeljih. In ta red kot tak je že Moje večno usmiljenje. Kdor prekorači meje tega reda bo

lahko krivil le samega sebe za skrajno dolgo, mučno stanje v onostranstvu. Kajti vsak mora opraviti svoj del, če želi postati to, za kar je bil namenjen. Kdorkoli ne želi prestati ta napor, mora ostati v večno nujni sodbi toliko časa, dokler ne začel spreminjati samga sebe, in to je težka bitka za dušo!

Potemtakem, naj se vsak izmed vas zavedajoče pazi (sebičnega hrepenjenja po) zemeljskih posesti, bogatstva, blišča in družbenega položaja, ampak naj bo po vseh svojih močeh radodaren do svojih ubogih bratov in sester, in njegov boj s temo bo lahek. *Amen.*

To, vam govori Gospod vsega življenja. *Amen. Amen. Amen.*

Človeku iz onostranstva, ki je za časa življenja poznal Lorberja, je bilo dovoljeno, da se je obrnil direktno na Jakoba Lorberja in mu podal pričevanje o svojem prehodu v onostranski svet in o svojem prvem kratkem bivanju v območju duhovne zemlje, ki obkroža našo naravno zemljo, prvikrat 18. februarja 1861.

B: "Pozdravljen ljubi prijatelj! V moji nekakšni neprijetni samoti sem mislil na tebe in na druge prijatelje in se često spominjal tistih uric, ko smo razpravljali o duhovnih stvareh za našo tolažbo. Vendar me je vsemogočni Gospod poklical s sveta - in prispel sem na to mesto v dokaj neprijetnih okoliščinah, katere so samo posledica moje lastne krivde. Želel sem popraviti vse napake, katere sem zagrešil v mojem zemeljskem življenju in sem se zelo trudil - vendar zaman. In zaradi tega - če govorim na zemeljski način- si nisem vzel časa, da se prikažem kateremu izmed vas, čeprav sem vedel, da bi se lahko prikazal vam ali komur drugemu, le če bi tako hotel.

Toda sedaj sem svobodnejši, zahvaljujoč Gospodu in končno sem pričel spoznavati, da ves moj prizadevni trud in delo glede na zemeljsko pravilo ni bilo nič drugega kot resničen trud in delo v sanjah; in tako sem temu odrekel. Poglej, za mene je bila telesna smrt samo sladko uspavanje delavca, ki je utrujen od dela in naenkrat sem se znašel sredi jasno razumljivih sanj v prijetni pokrajini in takoj sem srečal nekaj dobrih starih prijateljev, v glavnem iz Trsta, ki so me sprejeli na zelo prijateljski in ljubezniv način in se z menoj pogovarjali, toda predvsem o nepomebnih stvareh. Nisem se zavedal, da so to bile sanje; med mojim časom na zemlji sem to čestokrat dojemal v sanjah kot neke vrste predspoznavanja.

Mojo pozornost je pritegnil samo eden izmed mojih prijateljev iz Trsta; takoj sem spoznal, da je umrl na isti dan kot moja žena, zaradi kolere. Pogostokrat sem z njim razpravljal o duhovnih stvareh, medtem ko sva srebrala iz kozarcev trstino, na njegovem ljubkem podeželskem posestvu, in vprašal sem ga, kako je prispel semkaj? Rekel sem: "Prijatelj, zelo dobro vem, da si umrl na isti dan zaradi zlobne epidemije kot moja D. in si bil pokopan, medtem ko sem to gledal z mojimi solznimi očmi - in sedaj si živ, kot sem jaz - in upam, da to niso sanje?"

In dobri stari prijatelj mi je namenil zelo resen toda prijateljski pogled in rekel: "Prijatelj - bodimo veseli iz dna srca, da smo premagali in zapustili svet z vso njegovo hudobijo. Poglej, zapustil si to bedno življenje za vse večnosti in tvoja izžeta umrljiva školjka se bo jutri vrnila v prst, kar resnično nič ne obžalujem." Ko sem to slišal, sem postal malo prestrašen in sem rekel: "Torej dobro, v imenu Gospoda, če mora tako biti! Toda moji otroci in moja lastnina - nisem še uspel zadovoljivo rešiti vso mojo zapuščino!" Reče prijatelj: "Ne skrbi okoli tega, tisti, ko so ostali za teboj, bodo to kmalu izvršili."

Takoj sem se s tem strinjal, kot po nekakšni čarovniji sem se nenadoma znašel v gostišču mojega prijatelja, kjer sem uživaje gledal morje z vsemi njegovimi čudesi tako, da sem rekel: "Prijatelj, seveda je to vse čisto naravno, in midva sva domnevno prava duhova?" In nato mi je rekel: "Prijatelj, dokler sva še živela v najinem slabem mesu, sva kot živi duši dojemala dejansko naravo, ne pa najino mrtvo telo. Če je bilo tako takrat, ko je bilo telesno breme in temna gostota velika ovira, zakaj ne bi bilo tako sedaj, v najbolj svobodnem stanju življenja?"

S tem sem se strinjal in začel sem čutiti, da sem odvrigel svoje telo, vendar ne pa kako in na kakšen način. Toda začelo me je skrbeti, kako bom našel svojo ženo in ponovno osnoval svojo knjigarno - in to mi je povzročilo mnogo bolečine in bridkosti. Toda hvala Bogu je tudi to sedaj za menoj in začel sem se ukvarjati samo z višjimi stvarmi; obiskal te bom še nekajkrat in ti povedal mnogo stvari o mojih sedanjih doživetjih in izkušnjah v korist zvestih na tvoji zemlji. Za sedaj, z bogom v Gospodu Bogu."

25 Februar 1861

B: "Dobro jutro, dobro jutro - ljubi prijatelj! Moj najiskrenejši pozdrav tudi ostalim prijateljem! Ni mi potrebno spraševati, kako so, ker tukaj nekdo zelo dobro ve, kako se ta ali oni najin dobri prijatelj počuti na stari zemlji, ker to lahko prepoznamo v najmanjše podrobnosti iz zunanje življenske-sfere posamezne osebe, če to želimo. Vendar me navdaja z velikim veseljem, da se zavedajo duhovnega in s tem boljše zemlje, da vsak - z izjemo nekaterih - napreduje v svetlobi Gospoda iz nebes. Tiste, katere Gospod ljubi, On obišče z vsemi vrstami majhnih križev. S pomočjo teh križev se Gospodov Duh združuje s takšnimi vedno nesrečnimi dušami. Kajti brez oporne podpore je takšno bitje zelo nesrečno. In zato se večina duš zanaša na njihovo razpadajoče in onemoglo meso, s sprejetjem vsega trpljenja, ker nimajo nobene slutnje ali pa ne prepoznajo nadvse trdno in večno podporo Duha iz Boga! In zaradi tega vzroka so ti majhni sveti križi iz Gospodovih rok tako dobrodelni za resnično in večno blaginjo duše, ker je zaradi tega prisiljena zapustiti njena mesena poželjenja in se z zaupanjem obrne k duhu.

Ko se začne duša spreobračati, so ji od Gospoda dani vsi ti raznovrstni majhni križi, dokler se ne začne v celoti združevati z njenim duhom. Ko se to zgodi in ne obstaja nobena nevarnost, da bi se duša udobno vrnila k njenemu mesu, je tudi konec z vsemi majhnimi križi in celotno človeško bitje lahko preide v resnično blaženost že na tej zemlji.

Sam nisem to niti najmanj spoznal v mojem zemeljskem življenju, kot to sedaj spoznavam v mojem polnem brezbolečinskem in zares pravem življenju. In to je vzrok, zakaj sem vedno omahoval med krhko in prehodno podporo življenja duše in med večno, stalno, resnično in brezmejno močno iz duha, in sem zato moral stalno trpeti. Kakorkoli, Gospod je tako določil v Svoji ljubezni in šele sedaj vedno bolj in bolj čutim veliko korist zaradi vsega trpljenja, ki sem ga prenašal, ki je imelo večkrat zelo grenak okus. Kajti, kje in kaj bi bil brez tega?

Oh, ljubi prijatelj, jaz, ki imam sedaj priložnost, da opazujem in prepoznavam bedo in veliko gorje določenih zemeljskih duš, se ne morem dovolj zahvaliti Gospodu, ker mi je vedno poslal takšne varuhe in stražarje, ki so mi preprečili, da bi se popolnoma obrnil k posvetnosti. Torej, prenašajte vse v hvaležnosti in potrpežljivosti iz ljubezni do Gospoda, kajti resnično Kalifornijo življenja boste edino tukaj za večno našli. Kajti vsak zvesti delavec v Gospodovem velikem vinogradu življenja, bo tukaj našel svoje nadvse čudovito nagrado za večno!

Iz Gospodovih lastnih ust vemo, da so Njegovi resnični privrženci na zemlji križani v Njem, to je, kot da so skupaj z Njim, torej so z Njim vstali od mrtvih v večno življenje.

Moj najdražji prijatelj, zelo dobro vem, da se tega zavešaš, vendar to omenjam tebi in tvojim ljubim prijateljem iz preprostega razloga, da ima beseda tistega, ki govori iz lastnih izkušenj, gotovo večjo težo, kot beseda preroka, ki še vedno prebiva v mesu.

Verjetno želiš od mene zvedeti mnogo stvari, ki se nanašajo na stanja življenja v duhovnem svetu, jaz sem sedaj počaščen, da ti govorim toliko, kot mi je omogočeno v mojem sedanjem stanju. Poglej, še vedno sem na tej zemlji, to je večinoma v prioblanem področju Trsta. Nekajkrat sem bil celo tukaj v Gradcu in si lahko ogledam zemljo veliko bolj, kot človeško bitje, ki še vedno hodi v svojem mesu. Vidim tudi ljudi, ki živijo tukaj in lahko vzpostavim stik z njimi. Kajti moje besede postanejo v njih kot nepričakovane in nenadoma pojavljajoče misli; in njihove lastne pojavljajoče misli so moj konkreten odgovor. Kakorkoli, zemlja, katero tukaj jasno vidim, v ožjem smislu ni materialna zemlja, ampak samo kot bi bila iz duha, brez katerega materija ne more obstajati. Kajti kakršnakoli materija ni dejansko nič drugega kot obsojen ali ujet Duh.

Toda dokaj čudno je, da v našem primeru `duhovna zemlja`, izhaja iz duše preko vse-poživljajoče in vse-ustvarjajoče moči njenega duha iz Boga, kot popolnoma zrelo drevo, ki zraste iz semenskega duha in posode v preprostem semenskem kalčku, samo da je bolj izgotovljena, kot je to z razvojem drevesa iz semenskega kalčka. Seveda, sedaj boste razmislili in rekli: Dobro, če je tako, obstaja v duhovnem kraljestvu toliko duhovnih zemelj, kot je duhov. Toda temu ni na noben način tako; čudežno, vsak duh prinese `svojo` duhovno zemljo s seboj v onostranstvo. Vendar se takoj, ko iz njega vstane, združi z duhovno zemljo vseh duhov, in tako obstaja samo ena duhovna zemlja, ki je v vsem podobna materialni; vendar je veliko bolj oplemenitena, posebna in popolna

za fizično oko, ki je nesposobno dojemanja velikih čudes v zgradbi atomov. Zaradi tega `duhovna zemlja` predstavlja za nas čisto drugačen vidik, kot materialna za vas.

Naše potovanje po njej je, seveda, tudi drugačno kot po vaši, kajti mi nimamo nič opraviti z materialnim časom in njegovimi dimenzijami. Kako to pri nas poteka, vam bom podrobno pokazal na lahko razumljiv način naslednjič. In tako z bogom v Gospodu."

4 Marec 1861

B: Dobro jutro, in pozdravljen v imenu Gospodovem! Pomlad zopet začenja na tej zemlji in bo dokaj dobra. To lahko opazimo iz posebne dejavnosti naravnih duhov, ki se začnejo vrteti okoli v bujnih barvah. Resnično je nenavadno v kolikih številnih oblikah največje raznolikosti se naenkrat razvijejo, kot po čarovniji, v zraku našega etra, se medsebojno urejajo in naenkrat postanejo dejavni. Pomešane oblike in skupine v njihovi največji raznolikosti predstavljajo novo obliko, kot novo celoto. Sedaj se lahko vidi nova oblika, toda istočasno tudi njena zgradba z vsemi njenimi osupljivimi povezavami, ki daleč presegajo karkoli, kar lahko vidimo ali odkrijemo na zemlji, četudi skozi najbolj popolne mikroskope. Kajti, kar se opazi s fizičnimi očmi so že dobro oblikovane oblike, vsaj na deseto potenco na lestvici napredujočega združujočega sestavljanja oblik in bitij. Kot da se je že razvila Duhovna buba, ki se potem ustrezno prikazuje v materialnem svetu. Toda kakšno brezmejno število najrazličnejših pripravljalnih oblik in skupin je predhodnica takšnemu zabubljenju v duhovno-naravnem svetu!

To delovanje na strani posebnih naravnih duhov pred njihovim zabubljenjem je pravzaprav najbolj nenavadna stvar, katero lahko mi duhovi tukaj opazujemo, če imamo naše srce pri stvari. Toda stvari se dogajajo tukaj podobno, kot med ljudmi na materialni zemlji: če tisti, ki prihaja sem, ne prinese s seboj stremenja po višjih stvareh, ima še vedno enaka nagnjenja, kot jih je včasih imel na zemlji. Človek zlata in denarja tudi tukaj ostane posredovalec in špekulant, in tako veletrgovec, mali trgovec, kmet in tako dalje - vsak na svoj poseben način, in tukaj velja: Mnogo je poklicanih, a le malo izbranih.

Kar se tiče mene, se spominjam kako me je takoj, ko sem prišel sem, začelo skrbeti glede zemeljskih stvari. Samo zaradi vpliva dobrih prijateljev, ki imajo tukaj veliko izkušenj, sem se odrekel tem predstavam in dovolj zgodaj spoznal pravi, resnični namen mojega bivanja tukaj in sem se sedaj znašel na višjem nivoju čistejšega spoznanja in videnja. Oh, tukaj se je celo težje izmotati iz lažljive materije kot na dejanskem materialnem svetu, in ateizem je tukaj tisočkrat bolj razširjen, kot v materialnem svetu - in glede na moje dosedanje izkušnje, se bo tisti, ki je v njem obtičal, mogel, po mojem mnenju, zelo težko ali pa sploh ne osvoboditi. Ko bi z njim poskusili razpravljati o, kot bi nekdo rekel, nadčutnih (transcendentalnih) stvareh, bi sledilo takojšnje vprašanje: "Ali bomo tudi tukaj napravili norce za naše duhovnike in vladarje? Bodimo veseli, da smo končno v svetu, kjer je vsak svoboden gospodar svojega prostora!" Nedavno sem nekoga od njih vprašal ali se mu ni že kdaj pojavila misel, da bi veliki učitelj iz Nazareta lahko konec koncev bil Gospod in Stvarnik vsega vidnega in nevidnega sveta. No, kmalu sem utihnil, postal je namreč grob in nasilen in govoril je takšne neumestne opazke o Gospodu, da se jih tukaj ne upam niti ponoviti. Nič se ne more napraviti s takšnimi duhovi, in najboljša stvar je, da se jim izogneš na daleč, kot je to mogoče.

Nekajkrat sem že videl Gospoda, toda samo iz določene razdalje, in čutil sem veliko hrepenenje, da bi z njim govoril, toda to se še ni zgodilo. Moj prijatelj mi je povedal, da bo On kmalu ponovno prišel; mogoče se bo to zgodilo tedaj?!"

"VEČNA KAZEN" IN "VEČNO PREKLETSTVO"

ALI OBSTAJATA?

V delu o onostranstvu "Od pekla do nebes" (Vodenje Roberta Bluma v onostranstvu); 2. knjiga poglavje 226/227, napredujoči duh vprašuje Gospoda naj mu odkrije resničen pomen pojmov "večna kazen" in "večno prekletstvo", ki se pojavljajo v vseh krščanskih cerkvah in skupnostih. Samemu se zdi večna kazen logična, ker tudi obstaja večna nagrada. Gospod odgovori:

"Z vsem, kar Sem ustvaril, ne bi mogel imeti več kot enega namena v mislih. Ker sem Jaz Sam Večno Življenje, večno ne bi mogel ustvariti bitja, katerih usoda bi bila večna smrt. Potemtakem, kakorkoli to lahko izgleda, je lahko takoimenovana kazen le sredstvo za osnovni in glavni konec, ne pa, kot da bi bil diametralno nasproten konec. Torej ne bi smelo `večno prekletstvo` biti nikoli omenjeno! (...)

"Resnično, omenjena je `večna smrt`, ki je večna, neomajna sodba in ta sodba izhaja iz Mojega večno nespremenljivega reda. To je takoimenovani `ogelj Moje jeze` ali tudi `ogelj gorečnosti Moje volje`, ki seveda mora večno obstajati, torej biti nespremenljiv, ali pa bi vse bilo nenadoma uničeno.

Kdor dopusti, da ga zapeljuje očara svet in njegova materija (ki mora nujno biti in ostati pod sodbo, drugače ne bi bilo nobenega `sveta`), ga seveda lahko imamo za `izgubljenega` in `mrtvega` toliko dolgo, dokler zavrača ločitev od materije, ki je pod sodbo. Torej mora obstajati večna sodba in večni ogelj in takoimenovana večna smrt. Torej iz povedanega ne izhaja, da mora ujeti obsojeni duh ostati zaprt celotno obdobje njegove obsodbe, in sicer tako malo kot na zemlji, kjer se zgradi varen zapor, na katerega bi bili obsojeni zaporniki dokler bi zapor obstajal.

Ali nista, vsakomur vidno, zapor in jetništvo dve različni stvari? Zapor je in večno takšen ostane in ogelj Moje gorečnosti ne sme nikoli ugasniti, toda ujetniki ostanejo v zaporu dokler se ne spreobrnejo in poboljšajo!

Mimogrede, v celotni Besedi se ne more najti niti eden zlog o večnem zavračanju in obsodbi duha, ampak samo obsodba proti-reda v primerjavi z Mojim večnim redom, kateri je nujen, saj brez njega ne bi nič obstajalo. Greh, kot ne-red ali proti-red, je resnično večno obsojen, toda za tistega, ki se mu vdaja, samo toliko časa, dokler tako počne. Torej v resnici obstaja tudi večni pekel, toda nobeden duh, zaradi njegove grešnosti, ne bo večno obsojen na pekel, ampak samo do njegovega poboljšanja.

Zagotovo sem rekel farizejem: `Torej boste tem bolj obsojeni!` - vendar nikoli: `Torej boste večno obsojeni!` Ali sedaj razumeš tvoja tako navidezno-nevarna besedila? Ali je še kaj, kar ne razumeš?"

Reče duh: "O Gospod, ponovno sem zelo dobro razumel, kar si povedal, Toda obstaja še ena točka v Besedi, katero ne razumem popolnoma. To je `brezno` v pridigi o ubogem Lazarju in bogatašu..."

Gospod: ... "Volenti non fit iniuria; kdor tako želi, ne trpi nobene krivice! Brezno pomeni nepremostljiv prepad med Mojim najsvobodnejšim redom v nebesih in njegovim popolnoma nasprotnim proti-redom v peklu, torej nezdržljivost reda in nereda, niso pa večno zaklenjena vrata za tistega, ki je v njem. Amen.

Kaj se bo zgodilo v prihodnosti z "obsojenimi" po "vzpostavitvi vseh stvari", ni nikomur dovoljeno vedeti. Tudi angelu to ni dovoljeno - niti največjemu duhu, ustvarjenemu za svetlobo. Samo Božanskost Večnega Očeta v njegovi svetosti pozna prihodnjo usodo vseh ustvarjenih bitij od vseh večnosti do večnosti; in vsak, ki je razsvetljen v to ogromno skrivnostno zadevo glede na sveto Božjo voljo, samo v prihodnosti.